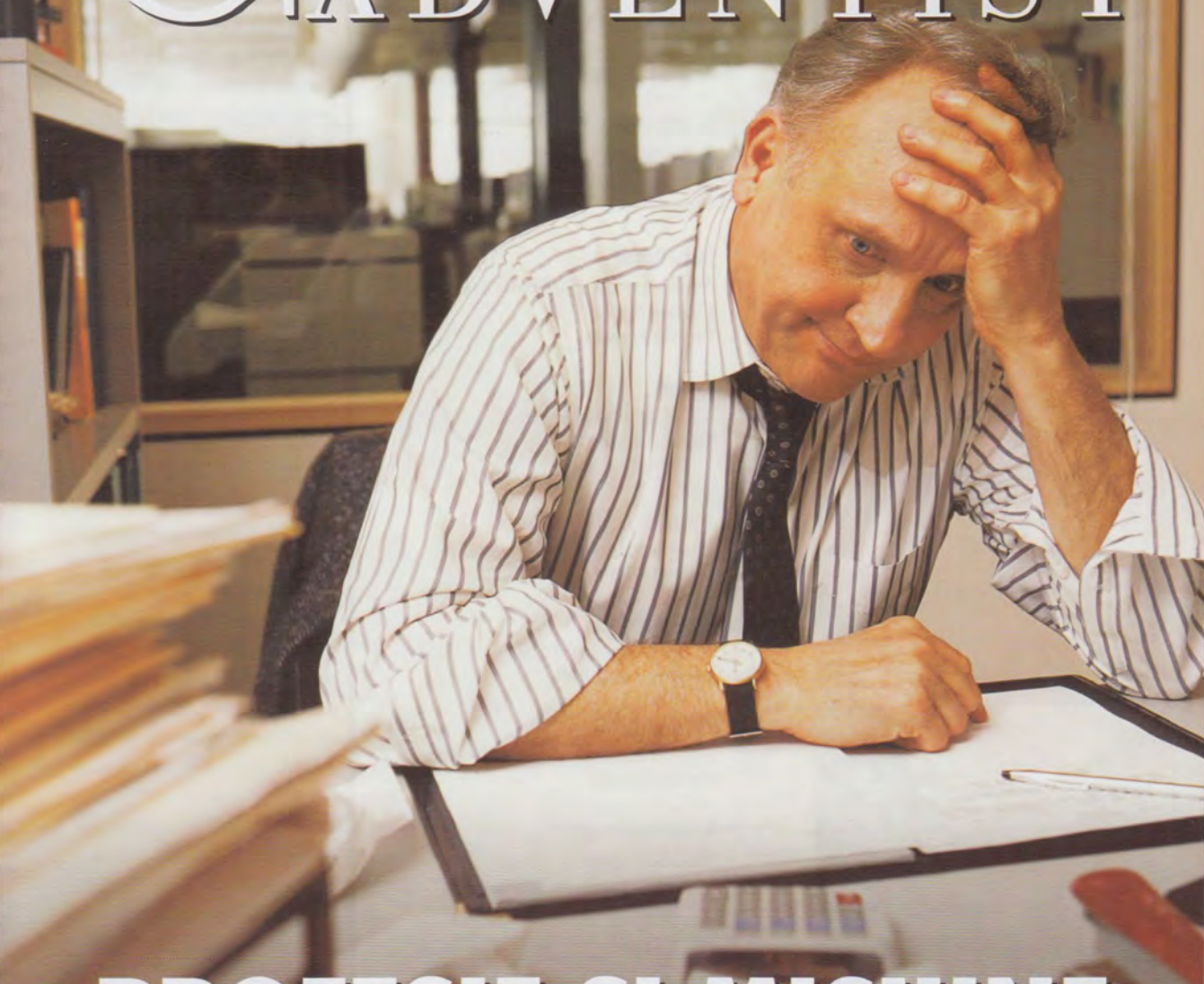

Curierul ADVENTIST

PROFESIE ȘI MISIUNE

Dublă calificare superioară

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Concept grafic: Dragoș Drumaș
Tehnoredactare: Emilian Popescu
Corectură: Lóri Gheorghită
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220 – 6725

Vieți în schimbare
pagina 17

- 3 Scrisori
- 4 Editorial
Ce facem cu datoriile?
Gabriel Dincă
- 5 Reportaj
*„Cuvântul Domnului
în propria noastră limbă”*
Gabriel Dincă
- 8 Din viața bisericii
*Libertatea religioasă –
un drept care te privește*
Viorel Dima
- 13 Spiritul Profetic
*Mijloace de comunicare ale lui
Dumnezeu*
Teofilo Ferreira
- 17 Reportaj
Vieți în schimbare
Mihai Iordan
- 19 Spiritual
*Vă dau o poruncă nouă:
Plantati biserici!*
George Uba
- 23 Stil de viață
Profesie și misiune
DeLona Lang Bell
- 25 Pagina pastorului
Avem nevoie de pastori?
Ion Buciuman
- 27 Povestire pentru copii
*Stephen Smith
și o mărturie necitită*
- 29 Știri
- 31 Pagina președintelui
Întrebări la început de toamnă
Adrian Bocăneanu

Planul lui Dumnezeu prin unelte omenești

Prin Duhul Său cel Sfânt, Dumnezeu a lucrat de la început prin unelte omenești, în vederea împlinirii planului Său în favoarea neamului omenesc căzut. Lucrul acesta s-a manifestat în viața patriarhilor. De asemenea, în biserica din pustie, în vremea lui Moise, Dumnezeu le-a dat Duhul Său cel bun ca să-i învețe (Neemia 9,20). Și, în zilele apostolilor, El a lucrat cu putere pentru biserica Sa, prin mijlocirea Duhului Sfânt. Același putere, care i-a susținut pe patriarhi, care a dat lui Caleb și lui Iosua credință și curaj și care a făcut rodnică lucrarea bisericii apostolice, i-a susținut pe copiii credincioși ai lui Dumnezeu din toate veacurile următoare. Prin puterea Duhului Sfânt, în evul mediu, creștinii valdenzi au fost ajutați și au pregătit calea spre Reformațiune. Același putere, care a făcut să aibă succes eforturile bărbaților și femeilor nobile care au făcut lucrare de pionierat pe calea înființării de misiuni moderne, cum și pentru traducerea Bibliei în limbile și dialectele tuturor neamurilor și popoarelor. Și astăzi Dumnezeu folosește încă biserica Sa spre a face cunoscută voința Sa pe pământ. Astăzi, vestitorii crucii merg din oraș în oraș și din țară în țară, pregătind calea pentru a doua venire a Domnului Hristos.

E. White, Faptele apostolilor;
ed. 1999, p. 44

Tihic în era comunicațiilor (iunie 2003)

Articolul lasă să se simtă o mâhnire pentru utilizarea slabă a transmisiilor de vineri seara prin Adventist Television Network. Noi ne bucurăm mult pentru traducerea permanentă în limba română și mulțumim bisericii din țară pentru acest efort deosebit făcut pentru noi. Aici, la Viena, noi transferăm emisiunea pe pagina noastră de web în format audio-video. Astfel, programul este recepționat de frații români de pretutindeni.

Am primit mesaje chiar și din America de Nord și am fost încurajați să continuăm. Iar aici, în biserica de limbă română din Viena, în fiecare Sabat dimineața, la 10:35, prezentăm un rezumat al celor mai importante știri și le prezentăm cu ajutorul videoproietorului. Uneori folosim și predica, și toate aceste emisiuni sunt urmărite cu mult interes.

Petru Iacob, Viena

O scrisoare din penitenciar

Dorința mea este să corespundez cu mai mulți frați pe teme

biblice și să mă ajute spiritual și material, dacă se poate. Vreau să învăț cu adevărat Cuvântul Domnului.

Adresa:

Marius Csampar

Șos. Alexandriei nr.154

PNT Rahova, camera 428,

secția 4

Sector 5

Loc. București

Marius Csampar, condamnat pe viață

De ce ar trebui să ne interesăm de săraci

(mai 2003)

Aș dori să mulțumesc Domnului și redacției pentru articolul privind săracii, care reprezintă majoritatea populației planetei Pământ. A fost un articol mult așteptat de sufletul meu; nu că aș dori să înfierez bogăția, așa cum direct a făcut-o apostolul Iacov în epistola sa, ci din considerente pur umanitare.

În trecutul nu prea îndepărtat, problema ajutorului frățesc, solidaritatea cu cei în nevoie, mila pentru cei disperați se materializau în fapte concrete, dar, încetul cu încetul, acest spirit s-a

diluat și am ajuns să ne privim cu superioritate.

Gheorghe Pâslaru, Bruiu, jud. Sibiu

Culegători de spice

(iulie 2003)

Pentru a observa, a auzi, a se apropia, a ridica și a așeza în brațele iubirii lui Dumnezeu, culegătorul de spice trebuie să aibă un bagaj sufletească ce îl așază în perspectiva de împreună simțire cu ce va trebui observat, auzit și ridicat. Ca să simți într-adevăr cu cel în nevoie, este absolut necesar să te identifiți cu el în starea și în locul în care se află.

Aria culegătorului de spice este largă, fapt pentru care se cere o cât mai reală cumpănire a valorilor. Culesul îi va fi spornic atunci când observă cu „inima” că celălalt există și are nevoie de el și va face din „plânsul” său bucuria altuia; aceasta este dovada iubirii. Drumul căutării va fi bătătorit de iubire și iertare, care vor fi totdeauna pe aceeași frecvență; procedând în afara acestor coordonate, s-ar putea câștiga doar la suprafață, dar s-ar pierde în adâncime.

Există un loc, un colț al omenirii, unde motivațiile materiale și sociale au ajuns sub semnul tăcerii, dar cu o deschidere promițătoare pentru culegătorii de spice: penitenciarele.

Cel care, printr-un fel sau altul, ia legătura cu cei aflați după gratii – fie că este culegător, fie că este unul dintre cei care sprijină „sacul” culegătorului cu rugăciune – desprinde, din acest vâlmășag de simțiri ale condamnaților, strigate care dor. Dacă știi să le auzi cu „inima”, apropierea va fi părintească sau de curată frățietate și vei fi un leac pentru durerile lor; atunci vei auzi: „În adevăr, ați avut milă de cei din temniță...” (Evrei 10,34 p.p.).

Eugenia Bubău, Tg. Mureș

Ce facem cu datoriile?

Una dintre cele mai izbitoare caracteristici ale epistolelor apostolului Pavel este imaginea pe care el o folosește pentru a se descrie pe sine. În epistolele sale, el se prezintă ca „rob al lui Hristos”, „apostol al lui Isus Hristos”, „prizonierul lui Isus Hristos”. Fiecare aspect al slujirii lui are o bogată însemnătate, dar ceea ce exprimă esența dedicației lui sunt declarațiile pe care le găsim în Rom. 1,14-17: „eu sunt dator”, „am o vie dorință”, „nu mi-e rușine de Evanghelie”.

Motivul pentru care aceste declarații sunt atât de izbitoare este acela că ele contravin atitudinii multora din biserică de azi. În zilele noastre, oamenii au tendința de a privi transmiterea adevărului ca pe un lucru facultativ, suplimentar, și de a considera că îi fac o favoare lui Dumnezeu. Cu toate acestea, apostolul vede predicarea Evangheliei ca o misiune a fiecărui creștin. Pentru apostolul Pavel, slujirea nu era o opțiune, ci o obligație. El nu a zis: „Să vedem dacă se poate, dacă am timp...” El știa că este dator lui Dumnezeu și semenilor săi și a privit această lucrare cu entuziasm.

„Eu sunt dator”

Cum este apostolul Pavel dator? Există două modalități prin care cineva poate deveni dator. Prima este de a împrumuta ceva de la cineva; a doua este de a primi ceva pentru cineva de la o terță persoană. În primul caz, am intrat în datorie pentru că m-am împrumutat, iar în al doilea caz, sunt făcut dator pentru că am primit ceva pe care trebuie să-l ofer celui indicat. Pavel este dator în acest al doilea sens. El nu a împrumutat nimic de la romani, dar Isus i-a încredințat lui „vestea cea bună a mântuirii” pentru ei. Isus este cel care l-a făcut dator, încredințându-i Evanghelia. De fapt, Evanghelia i-a adus vindecarea de care avea nevoie, dar l-a făcut și dator.

Când a realizat vaccinul antirabic, Pasteur a devenit imediat dator față de umanitate. El trebuia să împărtășească

noutățile pe care le-a descoperit, pentru salvarea multora. Când a realizat vaccinul antipoliomielitic, Jonas Salk a devenit dator. În același mod suntem și noi datori față de lume. Dacă Evanghelia a ajuns la noi, nu avem dreptul să o păstrăm doar pentru noi.

„Am o vie dorință”

Cum facem acest lucru? Apostolul nu numai că recunoaște datoria, dar își exprimă în același timp bucuria de a se achita de ea. „Eu sunt dator” și „am o dorință vie” sunt două mărturisiri care ne vorbesc despre felul în care apostolul a înțeles slujirea lui. Motivul pentru care el recunoaște că este dator și gata de a spune și altora este dragostea, „căci dragostea lui Hristos ne constrânge” (2 Cor. 5,14). El a primit această iubire divină în inimă și acum era gata să ofere din toată inima lui.

„Nu mi-e rușine de Evanghelie”

În zilele apostolului Pavel, erau mulți care se rușinau de Evanghelia lui Hristos, deși ei pretindeau că o predică. Atunci lucrul acesta ne face să ne întrebăm cine sunt aceia care se rușinează de Evanghelie.

Aceia care o ascund față de oameni, care au abilitatea și posibilitatea s-o predice, dar aleg să n-o facă, aceia care recunosc necesitatea transmiterii Evangheliei în particular, dar refuză să o facă în mod public, aceia care folosesc cuvinte și fraze ambigue, pentru a nu-i deranja sau ofensa pe ascultătorii lor cu adevărul lui Dumnezeu. Dar, în ciuda acestei atitudini, lumea are nevoie de vindecare și credincioșii au singurul medicament care îi poate tămădui pe toți cei prinși în tentaculele ucigătoare ale păcatului. Simplul fapt că omenirea are nevoie de vindecare ne obligă pe fiecare dintre noi. La ce? La a spune oamenilor că sunt iubiți, prețuiți, că sunt răscumpărați prin Hristos, că există speranță dincolo de mormânt, că viața are sens, iar cea mai frumoasă experiență a vieții este întâlnirea cu Isus.

Gabriel Dincă
redactor-șef,
Curierul Adventist

„Cuvântul Domnului în propria noastră limbă”

În perioada 14-17 august, într-o atmosferă de căldură intensă, atât în aer, cât și în suflete, peste 50 de reprezentanți (din 17 țări) ai bisericilor și grupelor adventiste românești din întreaga lume au participat la **Conferința Misionară pentru Diaspora Română**, organizată de Uniunea Română în campusul universitar de la Cernica. Cu această ocazie au fost invitați fratele Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii Euro-Africa, dr. Bruce Moyer, de la Institutul de Misiune Mondială, Conferința Generală și Universitatea Andrews, și fratele Alberto Guaita, președintele Uniunii Spaniole.

Motoul întâlnirii a fost: „*Cuvântul Domnului în propria noastră limbă*”, iar la deschiderea conferinței a fost prezentat un mesaj scris din partea fratelui Jan Paulsen, președintele Bisericii Adventiste pe plan mondial. Scopul acestei întâlniri îl regăsim în cuvintele fratelui Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române:

„Conferința a fost organizată având în vedere că între opt și nouă mii de adventiști de limbă română lucrează și trăiesc viața de credință în diferite țări. Mulți dintre ei sunt tineri, foarte dotați pentru misiune, iar unii dintre ei au deja o bună experiență de lucrare și conducere. Obiectivul acestei conferințe a fost dinamizarea misiunii acestora, atât pentru conaționalii lor care se află în aceleași țări, cât și pentru populațiile autohtone.”

Începând de joi, pe parcursul a patru zile, s-au prezentat rapoarte din viața și activitatea bisericilor din diaspora, care au culminat cu momentul din Sabat dimineață, când s-au prezentat experiențe misionare mișcătoare, în care, din nou, am văzut cum imposibilul devine posibil, când Dumnezeu este de partea noastră.

Vineri, după momentele devoționale, ținute ca de altfel în fiecare dimineață de fratele Alberto Guaita, și prezentarea fratelui Bruce Moyer – „Istoria biblică și principiile emigrației” –, au fost organi-

zate dezbateri despre situațiile specifice, întâmpinate de credincioșii adventiști, în funcție de tipul de țară unde migrează: țări în care imigrația este mai veche și sporadică, în care integrarea credincioșilor s-a realizat (Germania, Austria, America, Australia); țări cu imigrație recentă și masivă (Spania, Italia, Franța, Israel, Belgia, Anglia); și țările din jurul României (Ucraina, Serbia, Ungaria, Moldova). După-amiază, Departamentele Tineret și Lucrare Personală au prezentat programe în curs de derulare în Uniunea Română și au pus la dispoziția participanților materiale pregătite pentru aplicarea lor. Editura „Viață și Sănătate”, CARD, RVS și Hope Media, de asemenea, au prezentat o paletă largă de oferte de cărți, reviste, casete audio și video și alte materiale la care pot avea acces și cei ce sunt departe de țară.

Începutul Sabatului a fost special. Românii din cele patru colțuri ale lumii, despărțiți de țară, de cei dragi, de prieteni, prin mii și mii de kilometri, s-au întâlnit pentru câteva ore în jurul mesei Sfintei Cine. Atmosfera caldă, de apropiere frățească, i-a făcut pe toți, pentru o clipă, să uite de distanțe și să guste acea plăcută făgăduință a Mântuitorului, de a fi odată, împreună, pentru totdeauna, nedespărțiți la masa Sa, în Împărăția cerurilor.

Gabriel Dincă
redactor-șef,
Curierul Adventist

Participanți la Conferința Misionară pentru Diaspora

De asemenea, în Sabat dimineață, atât momentele devoționale, Școala de Sabat, experiențele misionare prezentate, cât și predica fratelui Maurer au subliniat încă o dată faptul că misiunea este și trebuie să fie o realitate a vieții fiecăruia dintre noi.

În Sabat, după masa de prânz, au fost organizate din nou patru seminarii, în care s-au dezbătut aspecte și situații delicate cu care se confruntă credincioșii: „Viața devoțională a emigranților”, „Sabatul în condițiile vieții de emigrant”, „Familia și emigrația”, „Probleme de etică creștină, specifice imigrației”. Tot în Sabat după-amiază, participanții au fost oaspeții comunităților din București, unde au prezentat mesaje spirituale, experiențe atât din viața lor, cât și a bisericilor în care se află și, în unele comunități, au răspuns întrebărilor adresate.

Vineri seara – Cina Domnului

Duminică dimineața, ca o concluzie la toate dezbaterile avute, s-a lucrat, pe grupe, la formularea unor recomandări ale acestei conferințe. „Recomandările adoptate, privind viața și misiunea diasporei adventiste române”, vor fi transmise, prin intermediul Diviziunii, către toate organizațiile bisericii în care se găsesc credincioși de origine română. Nu în ultimul rând, s-a oferit posibilitatea ca revista *Curierul Adventist* să găzduiască, în fiecare număr, câteva pagini cu mesaje spirituale, experiențe, știri, informații

ale diasporei, pentru că suntem frați, pentru că suntem români, în orice colț de lume ne-am afla.

Pentru a cuprinde cât mai multe aspecte ale acestei conferințe, am stat de vorbă cu mai mulți participanți.

Fratele Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române
Ați putea spune, în câteva cuvinte, care este mesajul prezentării „Istoria biblică și principiile emigrației”?

Dr. Bruce Moyer a așezat fenomenul modern de migrație în contextul istoriei biblice. Atât în Noul, cât și în Vechiul Testament, avem procese de migrație care au fost inițiate sau folosite de Dumnezeu ca să transmită speranța mântuirii lumii întregi.

Fratele Moyer i-a ajutat pe participanți să înțeleagă mai bine și să răspundă corect la crizele emigrației. O atenție deosebită a fost dată copiilor din familiile celor care emigrează. Ei nu își mențin identitatea culturală de origine, nici nu devin pe deplin părtași la cultura țării de adopție, ci sunt „copii din a treia cultură”, o combinație a celor două. Aceasta îi face

apți să aibă relații cu persoane din orice cultură și în mod special cu persoane care sunt în aceeași situație cu ei. Potențialul de dezvoltare și de misiune este enorm.

Fratele Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii Euro-Africa

Ce a reprezentat pentru Diviziunea Euro-Africa această conferință misionară?

A fost o întâlnire foarte importantă și necesară, pentru că, în ultimii ani, s-au dezvoltat foarte multe comunități în

diaspora. Această conferință ne-a arătat că sunt multe puncte comune în care putem conlucra și ne putem sprijini unii pe alții. Pentru viitor, cred că va fi necesar să fie o cooperare mai strânsă, un schimb de informații, de experiențe, chiar de analiză și, așa cum a fost și propunerea acestei conferințe, să orientăm activitățile noastre și mai mult spre misiune.

Ce gânduri doriți să transmiteți fraților din diaspora?

Dorim să-i asigurăm că-i sprijinim în lucrarea lor de dezvoltare a vieții de credință; suntem conștienți de diferitele nevoi și dorim să ajutăm acolo unde putem. În al doilea rând, suntem conștienți că există un potențial misionar enorm acolo unde ajung, pentru că au contacte cu persoane băștinașe și, de asemenea, le este mai ușor să-i contacteze pe imigranții de aceeași limbă din aceste țări. De aceea, ne-am bucura dacă membrii noștri din diaspora și-ar propune să se roage și să lucreze atât pentru cei de aceeași limbă, cât și pentru populația băștinașă, în vederea clădirii Împărăției lui Dumnezeu.

Fratele Alberto Guaita, președintele Uniunii Spaniole

Ca reprezentant al Uniunii cu cel mai mare număr de imigranți, cum apreciați acest congres?

Cred că acest congres era o necesitate, pentru că aceasta este realitatea, au plecat mulți membri ai bisericii românești, în multe părți ale lumii. Aceasta creează probleme atât pentru cei interesați să plece și pentru familiile lor, cât și pentru bisericile de origine și, în anumite situații, pentru biserica unde ajung.

Ce ne puteți spune despre frații români din Spania?

Situația este oarecum dependentă de statutul social pe care îl au, nu știm exact câți vor rămâne

în Spania și câți se vor întoarce în țara lor – este un prim aspect. În al doilea rând, bisericile pe care le avem în acest moment sunt toate pline. Ne rugăm ca Dumnezeu să ne ajute să găsim biserici evanghelice și cinematografe să le închiriem pentru Sabat. Am cum-părat anumite locuri, spații, dar trebuie să găsim o soluție, pentru că, în momentul în care avem o campanie de evanghelizare, nu știm unde să-i așezăm pe cei noi, care vin.

La ora aceasta, în Madrid avem un proiect în desfășurare, avem un teren de 4.000 mp pe care l-am primit din partea Primăriei Madrid. Este pentru prima dată când se oferă Bisericii Adventiste din Spania un astfel de teren pentru construirea unei biserici, și acest lucru coincide cu centenarul Bisericii Adventiste din Spania. Vom face o biserică mare pentru frații români, de 1.000 de locuri, și în același timp vom construi un colegiu unde două treimi dintre copiii care vor învăța acolo vor fi români.

Sora Antoaneta Onica, Haifa, Israel

Care sunt motivele pentru care ați participat la această conferință?

Pentru că am plecat cu copiii în Israel și ne-am stabilit acolo, am considerat că este important să ascultăm păreri, gânduri despre adaptarea la noua țară, despre felul în care trebuie să ne creștem copiii acolo, despre

metodele folosite în abordarea oamenilor, despre cultura nouă și mentalitate. Din cele auzite, îmi dau seama că problemele diasporei românești sunt în parte asemănătoare în toate țările, dar sunt și aspecte specifice fiecărei țări.

Fratele Beniamin Lupu, pastor, Italia

A răspuns această conferință problemelor cu care se confruntă un pastor în diaspora?

Aș putea să vă spun că a fost una dintre ideile cele mai bune ale Uniunii Române, întrucât era nevoie de o abordare a situațiilor cu care ne confruntăm. Au fost două direcții clare ale acestei întâlniri: în primul rând, seminariile care au atins problemele specifice ale diasporei. În al doilea rând, dezbaterile pe grupe, concretizate în idei și propuneri care sperăm să se poată pune și în practică, să reprezinte soluții pentru problemele pe care le întâmpinăm.

Fratele Avram Roșu, Portland, SUA

Cu ce v-a ajutat această întâlnire?

Această conferință m-a ajutat să înțeleg problemele diasporei și să aflu noi proiecte de viitor, pe care sperăm să le punem în practică în locul unde suntem, pentru a duce Evanghelia cu succes printre oamenii în mijlocul cărora trăim.

Recomandări adoptate, privind viața și misiunea diasporei adventiste românești

Noi, participanții la prima conferință misionară pentru diaspora română, am trăit bucuria părtășiei frățești și, în urma dezbaterilor, am convenit asupra următoarelor priorități:

1. Crearea unei structuri de comunicare și coordonare între diaspora și Uniunea Română, prin înființarea unui birou de relații și editarea unui buletin. Acest birou urmează să asigure, de asemenea, cooperarea cu uniunile din țările unde se află diaspora română și cu Diviziunea Euro-Africa. (Una dintre sarcinile acestui birou este regulizarea promptă a transferului de membri. Cooperare cu uniunile primitoare și cu diviziunea.)
2. Asigurarea de asistență specializată pentru evanghelizările din diaspora (activități pre-evangelistice, activități de evanghelizare pentru români, cu sprijin din țară, în caz de nevoie).
3. Producerea și punerea la dispoziția diasporei a materialelor de evanghelizare (literatură, audio, video, predici etc.).
4. Asigurarea de asistență specializată pentru activitățile de copii, tineret și familii în diaspora.
5. Constituirea unui fond de solidaritate pentru situații excepționale.
6. Informarea potențialilor emigranți din România, privind consecințele emigrării și riscurile cu care se pot confrunta pe plan spiritual, profesional și social, mai ales când se produce separarea de familie. Dezvoltarea unui program de sprijinire spirituală și psihologică a persoanelor care revin în România.
7. Stabilirea unei rețele de centre de carte pentru diaspora.
8. Schimb de experiență între Uniunea Română și celelalte uniuni pentru pastori și stagiarilor români și străini care păstoresc diaspora.
9. Susținerea misiunii în zonele limitrofe ale României în care se vorbește limba română.
10. Organizarea de întâlniri periodice cu diaspora.

Aspect din dezbaterile pe grupe

Libertatea religioasă: un drept care te privește

În ultimii opt ani, Biserica Adventistă din România a dezvoltat tot mai mult conștiința că libertatea religioasă este necesară pentru avansarea lucrării și că ea trebuie construită și apărută. Noi credem că apărarea libertății religioase este o componentă a lucrării celor patru îngeri, care stau în cele patru colțuri ale pământului și țin cele patru vânturi până se va încheia lucrarea de pecetluire a celor mântuiți. Din acest motiv, credem că structurile bisericii trebuie să se implice tot mai mult în promovarea și apărarea acestei libertăți și să-i acorde un loc semnificativ în planurile lor.

Viorel Dima
director,
Departamentul Relații
Publice și Libertate
Religioasă,
Uniunea Română

În rândurile care urmează, vom prezenta câteva rapoarte care vor putea oferi o imagine a ceea ce se face în cadrul Departamentului Libertate Religioasă și Relații Publice, cu intenția de a oferi sugestii, motivație și încurajare pentru ca orice membru să aibă încredere să își apere drepturile religioase și să facă ceva pentru apărarea drepturilor religioase ale celorlalți și mai ales pentru prevenirea intoleranței religioase.

MUNTENIA

De ce creăm evenimente în care se stabilesc relații oficiale?

Scopul evenimentelor în care se stabilesc relații oficiale, organizate de către biserică, este acela de a ne face cunoscuți așa cum suntem, nu așa cum ne descriu lucrările de sectologie ale diferitelor biserici. Cu ocazia Zilei Libertății Religioase, în biserica Brâncoveanu, dl general Stănciugelu spunea printre altele: „Această întâlnire mi-a alungat multe prejudecăți. Eu credeam că

adventiștii sunt o sectă. Acum am avut ocazia să descopăr o biserică de oameni demni”.

Un alt obiectiv este acela de a dezvolta relații de încredere și susținere cu autoritățile și, nu în ultimul rând, de a supune dezbaterii o serie de probleme arzătoare pentru Biserica Adventistă, cum ar fi cele de libertate religioasă. Unui lucru i se dă atenție în măsura în care folosești diferite ocazii pentru a-l promova.

Vă încurajez să organizați astfel de evenimente în care acest eșantion de oameni cu influență la nivel decizional să ne cunoască la noi acasă așa cum suntem, nu cum ne descriu alții. (Cornel Roman)

Oficialii din Fetești vizitează Biserica Adventistă

În cadrul colochiului susținut în biserica din Fetești, cu ocazia Zilei Libertății Religioase, dl primar Văcăruș a răspuns la diferite întrebări și a făcut un apel la pace, liniște și colaborare. A ținut chiar și o predică, de zece minute, în care, ca un pastor, și-a invitat enoriașii către adevărata libertate în Domnul. A rostit cuvinte de apreciere și respect la adresa Bisericii Adventiste. În final, domnia sa a spus: „Să fiți fără grijă. Atâta vreme cât eu sunt primar, libertatea dumneavoastră este asigurată. Vă puteți desfășura activitățile liniștiți și fără probleme, și lucrul acesta poate fi confirmat și de către domnul comisar aici, de față. Pentru că o meritați... Să fim serioși, să spună și domnul comisar câți dintre cei de aici au trecut pe la dânsul.

Felicitări, noi vă respectăm și știm că sunteți un cult creștin important din țara noastră, iar faptele dumneavoastră sunt cunoscute."

Domnul comisar Moraru a răspuns la întrebări care s-au referit la Legea 18 și a explicat ce înțelege Poliția Română prin toleranță și libertate religioasă. A promis o bună colaborare, suport și apărare. Viceprimarul a vorbit despre relațiile fructuoase pe care le-a avut cu adventiștii de-a lungul timpului și a încercat să explice diferența dintre termenii „sectă” și „cult creștin”.

Atunci când li s-a oferit câte o carte, oaspeții au spus: „Și cartea este bună, dar impresia pe care ne-ați creat-o prin deschiderea la dialog și felul în care ne-ați primit rămâne cea mai de valoare!” (Alexandru Dănuț Jercan)

Călărași: Expoziția „Isus la New York”

În lunile aprilie-mai, Muzeul Dunării de Jos, din Călărași, a găzduit expoziția „Isus la New York”. Expoziția a fost realizată prin bunăvoința directorului muzeului, care a fost foarte încântat de „grafica de cea mai bună calitate”, după cum s-a exprimat domnia sa. Colaboratorii dumnealui au realizat și tipărit un afiș deosebit, s-au implicat foarte mult în publicitatea făcută evenimentului. La vernisaj au fost prezenți protoiereul de Călărași, pastorul baptist, viceprimarul, profesori, elevi, studenți. Criticul de artă, invitat special pentru acest eveniment, dra Amelia Dincă, a rostit cuvinte frumoase, a redat foarte clar un mesaj cu notă spirituală, citând chiar din Ellen White. La postul local de radio, am dat un interviu amplu pe această temă. Cu ocazia olimpiadelor școlare, faza națională, cei mai buni copii din țară au vizitat expoziția. De asemenea,

un grup de francezi, cercetători în istorie și arheologie, au fost încântați de grafica lui Greg Constantine. Aproximativ 1.000 de persoane au vizitat expoziția. (Daniel Cucuteanu)

OLTENIA

Corabia, Olt: Tinere misionare bruscate de către protopop și șeful de post

În perioada 11.01.2003 – 02.02.2003, au avut loc o serie de conferințe biblice în localitatea Sărata. Două fete dintre tinerii care împărțeau invitații prin localitate, o asistentă și soția misionarului, au fost acosate de preotul localității, care este și protopop, și de către șeful de post al poliției. Le-au confiscat invitațiile și le-au reținut buletinele de identitate. De asemenea, au încercat să le oblige să se urce în mașina preotului, pentru a fi duse la Mitropolia din Craiova. Acestea însă au refuzat.

Incidentul a avut loc vineri, 10.01.2003. Sâmbătă, pastorul a mers la sediul poliției, pentru a discuta despre eveniment. La întrebarea: „De când Poliția Română este pusă numai în slujba Bisericii Ortodoxe, chiar împotriva legii?”, șeful de post s-a disculpat, susținând că nu a avut o atitudine coercitivă. El a promis că aceste conferințe biblice nu vor fi deranjate, și așa s-a întâmplat. (Marius Mitrache)

BANAT

Expoziția de caricaturi determină deschiderea oficialității față de biserică

În zilele de 4 și 5 iunie 2003, în orașul Ștei, respectiv Beiuș, a avut loc o expoziție de caricaturi pe tema „Adio țigări”. Expoziția, organizată de către Departamentul Libertate Religioasă și Relații Publice, în colaborare cu Primăria, s-a bucurat de o prezență numeroasă din partea elevilor, care au fost anunțați în prealabil. Pe plan local, pentru mass-media, evenimentul a constituit o bună știre. În orașul Ștei, acolo unde, atunci când am dorit să realizăm un program evanghelistic, am avut multe uși închise, cu această ocazie ne-am bucurat de o deschidere surprinzătoare. Atunci când pastorul Laurențiu Otlăcan împreună cu misionarul Andrei Mihăicuță au cerut aprobarea primăriei, răspunsul a fost foarte prompt și sigur: „Aveți holul mare al Casei de Cultură gratuit, chemăm presa și televiziunea și facem un vernisaj ca la carte. Faceți afișe, le aprobăm și puneți peste tot în oraș.” La deschiderea oficială au fost prezente persoane care au reprezentat cele mai importante instituții ale orașului, implicate în acest proiect: Primăria, Casa de Cultură, Direcția de Sănătate Publică și, bineînțeles, Biserica Adventistă, precum și reprezentanți ai pre-

Simpozion „Libertatea religioasă” – Timișoara

sei locale. Spre orele prânzului, am avut vizita unui redactor al televiziunii zonale TVD, care a dorit să ia un interviu reprezentanților Bisericii Adventiste. Interviul însă s-a transformat într-o adevărată emisiune despre Biserica Adventistă, mesajul și rolul ei în societate. Pastorul Laurențiu Otlăcan a avut ocazia să vorbească, în fața unui număr de circa 50.000 de telespectatori, despre mesajul adventist de sănătate, promovarea unei vieți sănătoase fără tutun, alcool, cafea etc., despre preocuparea mondială a bisericii de a promova o viață sănătoasă și despre implicațiile biblice ale acestei doctrine. A fost o bună ocazie de a spune cine suntem, ce facem. La solicitarea reporterului, au fost prezentate adresele bisericilor noastre, numerele de telefon și programul serviciilor de cult.

La Beiuș, expoziția a fost realizată în aer liber, în parcul central al orașului, și nu s-a bucurat de o mediatizare atât de mare. Totuși, a fost o afluență de tineri care au luat cunoștință de consecințele fumatului și unii și-au manifestat dorința de a participa la un curs de abandonare a

fumatului. Inedit, poate, a fost că unele dintre obiectele expuse arătau foarte clar care sunt consecințele fumatului. S-a făcut și o listă deschisă pentru cei care vor să abandoneze fumatul. Cei care s-au înscris urmează să fie contactați pentru începerea cursului. (Narcis Ardelean)

O carte pentru fiecare oficialitate

Continuând inițiativa Departamentului Misiunea Femeii, cu ocazia Paștelui, pastori și credincioși ai multor biserici locale din Conferința Banat au decis să valorifice această ocazie în domeniul relațiilor publice. Profitând de oferta generoasă a Casei de Editură, cartea *Hristos a înviat!* a fost oferită multor persoane aflate în conducerea administrativă, unor conducători religioși, directori de școli și oameni din presă. În orașele mari, reședințe de județ, au fost vizate persoanele cele mai „sus-puse” (prefecți, primari, președinți și vicepreședinți de consilii județene, episcopi și chiar Mitropolitul Nicolae Corneanu, la Timișoara). Pentru câteva localități importante, în care bisericile noastre sunt mici, Conferința a plătit

o sută de cărți pentru același scop. În mod asemănător, în Conferința Transilvania de Sud s-au distribuit 150 de cărți *Tragedia veacurilor* unor oficialități din toate județele din teritoriul Conferinței. (Narcis Ardelean și Horea Tămășan)

TRANSILVANIA DE NORD Activitatea Departamentului LRRP

Activitatea departamentală în Conferința Transilvania de Nord poate fi structurată în două părți: una de *natură internă* și alta de *natură externă*.

Din punct de vedere al *activității interne*, menționăm activități de instruire la nivelul pastorilor și al bisericilor locale, organizarea unor evenimente speciale în cadrul bisericii, cum ar fi Ziua Libertății Religioase, precum și activități de consultanță juridică în domeniu. În urma intervențiilor, au fost obținute două cimitire parohiale pentru Biserica Adventistă (Decebal și Dumbrava). În anul 2003, pe întinsul Conferinței a fost organizată Ziua Libertății Religioase în 14 biserici (la care au participat în jur de o sută de oficialități, printre care doi parlamentari și un episcop vicar). Impactul a fost bun, iar bisericile organizatoare au avut doar de câștigat de pe urma acestui eveniment, printr-o varietate de relații oficiale.

Din punct de vedere al *activității externe*, menționez doar simpozionul „Libertatea religioasă”, organizat în acest an în luna martie, la Baia Mare. Simpozionul a reunit specialiști români și străini în materie de drepturi ale omului, dar și personalități din administrația publică locală, justiție, poliție, învățământ universitar și liceal, reprezentanți ai bisericilor, presei, ONG-urilor ș. a. Problema abordată, legată de integrarea europeană din perspectiva drep-

Simpozion „Libertatea religioasă” – Oradea

turilor și libertăților religioase, a avut un impact deosebit mai ales în lumea administrației și a universităților.

Suntem pe deplin conștienți că, prin promovarea și apărarea libertății religioase, noi contribuim la construirea unei lumi mai bune, în care discriminarea, nedreptatea și opresiunea nu mai sunt tolerate. Prin garantarea, apărarea și promovarea libertății religioase, noi anunțăm apropierea unei noi lumi, Împărăția lui Dumnezeu, în care dreptatea și libertatea își vor găsi deplina recunoaștere în Isus Hristos. (Ion Rotaru)

MOLDOVA

Libertatea religioasă – concept și realizare

Mai mult decât în anii trecuți, dar folosind lecțiile acestora, activitatea departamentului în momentul de față poate fi rezumată în trei cuvinte: **promovare, prevenire, instruire**. Suntem conștienți că, pentru progresul Evangheliei și lărgirea hotarelor Împărăției lui Dumnezeu, condițiile favorabile și securitatea celor implicați au fost un dar divin. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru resurse și susținere.

1 Promovare

Seria proiectelor care fac publice interesele și punctele de vedere ale bisericii în acest domeniu este inaugurată anual de **Ziua Libertății Religioase**. Biserici locale, conduse și motivate de pastori curajoși, își deschid porțile pentru personalități din administrația publică, din viața culturală și științifică, personalități culturale și științifice, cadre didactice, organe ale legii, jurnaliști, precum și lideri politici. În prima parte a anului 2003, douăzeci de biserici locale au avut invitați de marcă la acest eveniment. În plus, tot mai multe personalități participă la **ocaziile speciale** ale Bisericii Adventiste (inaugurări, concerte, lansări de proiecte sociale etc).

2 Prevenire

Biserica susține Asociația „Conștiință și Libertate” în organizarea de **simpozioane regionale** pe tema libertății religioase, în parteneriat cu instituții guvernamentale sau din administrația

Simpozion „Libertatea religioasă” – Vaslui

publică locală. Întâlnirile își propun echilibrarea climatului inter-confesional și a relațiilor dintre biserică și puterea locală, dar au ca efect și îmbunătățirea imaginii publice a Bisericii Adventiste, prin contactele oficiale și prin oferta de programe. Fiecare reședință de județ (Galați, Focșani, Vaslui, Bacău, Piatra Neamț, Iași, Botoșani, Suceava) a găzduit, până la această oră, un asemenea program.

Serviciul militar necombatant oferă în continuare celor loiali bisericii posibilitatea respectării convingerilor religioase și reprezintă rezultatul eforturilor îndelungate ale bisericii.

Relațiile publice susțin activitatea departamentului. Strategic, am încercat să stabilim contacte și să păstrăm relațiile cu instituții ale statului, biserici și organizații religioase.

3 Instruire

Formarea de lideri de opinie a fost programul inaugurat anii trecuți și a cuprins majoritatea județelor din Conferință. Am avut deja proiecte-pilot, evenimente organizate de persoanele chemate și formate ca lideri de opinie.

Neajunsuri

Multe biserici locale continuă să sufere (în fapt sau ca imagine) de pe urma manifestărilor necreștinești, abuzive și ilegale,

Simpozion „Libertatea religioasă” – Botoșani

Ziua Libertății Religioase – Galați

declanșate de „stăpânii” religioși ai locului: articole denigratoare la comandă, instigarea cetățenilor pașnici, blocarea căilor de acces, interzicerea manifestărilor cultice, restrângerea lor strict la spațiul propriu, nerespectarea contractelor legale de închiriere, violență fizică, agresiune verbală, calomnierea pastorilor, atacuri asupra locașurilor noastre de cult.

De câte ori vor, fără nici o rezervă, varsă veninul prin ziare, pe la slujbe, pe stradă, la radio etc. Este drept că Biblia ne fericește „dacă oamenii vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva noastră”, dar este inadmisibil ca ei să fluture dosare cu presupusele noastre ilegalități, iar noi să vorbim doar de cazuri izolate (și vă spun că în Moldova sunt cazuri cât pentru toată țara).

Știm prea bine câte s-au întâmplat. Unii dintre noi, resemnați de când se știu, vor spune că n-are nici o importanță să raportăm, că „e totuna”. Dar lucrurile se pot schimba, dacă noi știm să acționăm la timp. Acesta este punctul nevralgic, pe care ne propunem, în viitorul foarte apropiat, să-l vindecăm

prin **Consiliile Județene de Relații Externe ale Bisericii Adventiste**, organizate până acum în toate cele opt județe moldave.

Dacă sunt și realizări, meritele îi aparțin lui Dumnezeu, care ține în frâu vânturile violenței și ale dictaturii cuvioase. Țin să remarc sprijinul consistent pe care administrația Conferinței Moldova îl acordă acestui departament. Președintele nostru, fratele Vasile Ciobanu, susținător deschis și campion al participării la evenimentele organizate de departament, trăiește și militează pentru extinderea Împărăției, folosind și unealta providențială, numită Relații Publice. (Marius Munteanu)

TRANSILVANIA DE SUD

O lucrare de dărmare a prejudecăților

Ellen White scria: „*Tot astfel și urmașii lui Hristos, când se apropie timpul strămtorării, fac toate demersurile pentru a se arăta într-o lumină potrivită înaintea oamenilor, pentru a dezarma prejudecata și pentru a îndepărta primejdia care amenință libertatea de conștiință.*” (TV 633). De aceea,

prin activitatea pe care o desfășoară, Departamentul Libertate Religioasă și Relații Publice al Conferinței Transilvania de Sud încearcă să contribuie la crearea unei imagini pozitive a Bisericii Adventiste, care să dărâme prejudecățile puse în mintea oamenilor de cel rău.

Astfel, reprezentanții cultelor, invitați în bisericile adventiste cu ocazia Zilei Libertății Religioase, au făcut aprecieri deosebite la adresa Bisericii Adventiste, spunând că este o inițiativă îndrăzneată, care favorizează dialogul interconfesional. Toți participanții au apreciat pozitiv atitudinea bisericii în promovarea libertății religioase. Vorbitoarii au evidențiat valoarea toleranței creștine în dezvoltarea armoniei sociale, care trebuie să existe între toate religiile și naționalitățile conlocuitoare, apreciindu-se contribuția Bisericii Adventiste în promovarea acesteia. Cu ocazia sărbătorilor de Paște, s-au organizat, la Sala Operei din Brașov, un concert și o masă rotundă, la care au participat personalități ale vieții culturale și spirituale din Brașov. Din partea Bisericii Adventiste a participat fratele Emilian Niculescu, președintele Conferinței Transilvania de Sud, pastorii Valentin Dănăiață și Horea Tămășan, responsabilul Departamentului Libertate Religioasă și Relații Publice. Vorbitoarii au semnalat importanța manifestării toleranței creștine nu numai la biserică, în cadrul închinării, ci și în toate domeniile vieții de zi cu zi.

Dezvoltarea strategiei de relații externe impunea implicarea mai multor persoane din cadrul Bisericii Adventiste. Ca urmare, în Sabatul din 24 mai 2003, s-a organizat, la Nazna, Comitetul de Relații Externe al județului Mureș, unde președinți sunt pastorul Horea Tămășan și fratele Bența Lazăr. (Horea Tămășan)

Mijloace de comunicare ale lui Dumnezeu

Materialul este destinat
Zilei Spiritului Profetic, din
18 octombrie 2003

Dumnezeul nostru iubitor este un Dumnezeu al comunicării. Chiar de la început, El a comunicat cu ființele create. De fapt, El nu doar comunică cu noi, ci ne și sfătuiește să comunicăm cu El și unii cu alții în aceeași manieră iubitoare.

I. Termeni ebraici folosiți în comunicare

Biblia ebraică folosește mai multe cuvinte pentru a descrie mijloacele de comunicare ale lui Dumnezeu. Între acestea sunt: a spune (în ebraică, *amar*), a chema (în ebraică, *qara*), a vorbi (în ebraică, *dabar*), a revela (în ebraică, *galah*).

După ce este înfățișat ca marele Creator al universului, al doilea verb din Biblie care se referă la Dumnezeu îl descrie ca fiind Cel ce comunică, în cuvintele: „Dumnezeu a zis: Să fie lumină!” (Gen. 1,3). El putea crea lumea fără cuvinte, dar El a ales să vorbească, să comunice oral.

Al doilea verb care se referă la comunicarea lui Dumnezeu îl găsim în pasajul: „Domnul, Dumnezeu, a chemat pe om și i-a zis: ‘Unde ești?’” Cuvântul ebraic are conotația de a vorbi cu voce tare. Dumnezeu nu doar i-a vorbit lui Adam, ci l-a strigat cu voce tare, în timp ce el era ascuns. În jocul „de-a v-ați ascunselea”, micuții se bucură, imagi-

nându-și că adulții nu știu unde sunt și trebuie să-i caute. Ca și copiii, Adam și Eva s-au ascuns, fără să-și dea seama că nu te poți ascunde de Dumnezeu. Totuși El a acceptat provocarea și a intrat în joc, ca și cum n-ar fi știut unde se află copiii Săi răzvrățiți.

Și astăzi Dumnezeu Își caută copiii iar și iar, deși aceștia se ascund și nu vor să comunice cu El.

Al treilea verb de comunicare folosit în legătură cu Dumnezeu este „a vorbi” (*dabar*). Cele zece porunci sunt numite și „cele zece cuvinte” care stau la baza legământului cu omenirea, au fost scrise pe table de piatră și păstrate în cel mai sfânt loc din sanctuar, în chivot. Isus a spus despre cuvintele Sale că niciodată nu-și vor pierde valoarea. Cuvintele Legii iubirii au fost confirmate, reînnoite și sigilate, o dată pentru totdeauna, prin sângele prețios al Domnului Isus.

Al patrulea cuvânt pe care-l menționăm, cu privire la comunicarea lui Dumnezeu, este „a revela” (a descoperi, a dezvălui). Verbul este folosit în fragmentul: „Lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri” (Deut. 29,29). Dumnezeu n-a renunțat la comunicare nici chiar atunci când păcatul a lărgit prăpastia dintre Dumnezeu și omenire. Întotdeauna Dumnezeu a luat inițiativa să ne împace cu Sine. El ne-a

Teofilo Ferreira
director asociat la
Fundația E. G. White,
Conferința Generală

vorbit, El ne-a chemat, El ni S-a descoperit, pe când eram noi încă păcătoși.

II. Mijloacele prin care a comunicat Dumnezeu

1. Dumnezeu a vorbit prin profeți (în ebraică, *nabî*), persoane alese de El pentru a fi purtătorii Săi de cuvânt, cărora le-a descoperit soliile Sale și pe care i-a înzestrat cu capacitatea de a înțelege și a comunica adevărul fără să-l denatureze. „Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci” (Amos 3,7). El nu Și-a lăsat poporul în întuneric, cu privire la ce se va întâmpla în timpurile din urmă, și le-a cerut să nu disprețuiască mesajele comunicate de El prin profeți. În ultima carte a Bibliei ebraice se spune: „Încredeți-vă în Domnul Dumnezeu vostru și veți fi izbăviți; încredeți-vă în proorocii Lui și veți izbuti” (2 Cron. 20,20).

2. Dumnezeu a vorbit și prin preoți, chemați să asigure comunicarea dintre El și oameni. În timp ce profeții comunicau cu oamenii din partea lui Dumnezeu, preoții mijloceau comunicarea dintre Israel și

Dumnezeu. Primii erau întotdeauna aleși de Dumnezeu în mod individual, în timp ce preoții erau descendenți din familia lui Aaron. Jertfele aduse de aceștia nu urmăreau să-L împlânzească pe Dumnezeu, ca în păgânism, și nu aveau valoare în sine, ci Îl reprezentau pe Isus Hristos, puntea de legătură dintre cer și pământ. Prin cruce, El a devenit Marele nostru Preot și Apărător, singurul mijloc de restabilire a comunicării cu Dumnezeu Tatăl.

3. Dumnezeu a folosit și alte mijloace de comunicare. Pentru un timp scurt a comunicat prin Urim și Tumim, două pietre încrustate în pieptarul marelui preot (Exod 28,30), care, prin iluminarea supranaturală, comunicau prin „da” sau „nu” voința lui Dumnezeu. Uneori au fost folosiți îngeri, alteleori chiar animale prin care Dumnezeu Și-a făcut cunoscută voința (vezi Numeri 22,28-30; Iona 2,10). Într-adevăr, Dumnezeu a comunicat cu oamenii „în multe chipuri” (Evrei 1,1). Dar, de pe vremea în care „grădina Edenului era sala de clasă, natura era manualul, Creatorul Însuși era Profesorul, iar părinții

familiei omenеști erau studenții” (*Educație*, p. 20), multe s-au schimbat. Prin cădere, omul s-a înstrăinat de Creatorul său și nu mai putea comunica direct cu El. Dar Dumnezeu n-a renunțat la dorința Sa de a comunica. El S-a descoperit oamenilor prin lucrurile create, prin evenimentele istorice și prin însușirile omului creat „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”.

4. Descoperirea prin Isus Hristos – revelația deplină pentru omul căzut (Evrei 1,2,3). Prin Isus, avem intrare permanentă la tronul lui Dumnezeu. Pentru totdeauna liniile de comunicare vor rămâne deschise, dacă menținem zilnic relația noastră cu Isus Hristos. Dar, chiar dacă ne ascundem, Duhul Sfânt este la îndemână, chemându-ne să ne pocăim și să reluăm comunicarea cu Părintele nostru iubitor. Când Isus a biruit moartea pe crucea de pe Calvar, omul a fost făcut în stare să intre în comuniune directă cu Dumnezeu, prin Isus Hristos.

5. În vremurile Noului Testament, Dumnezeu a continuat să comunice cu poporul Său. El l-a chemat pe Ioan Botezătorul și i-a încredințat misiunea de a pregăti calea pentru venirea lui Mesia, Mântuitorul lumii. El și-a început propovăduirea cu aceleași cuvinte pe care le-a întrebuințat și Isus la început: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Mat. 3,2; 4,17).

Și astăzi, cei ce-L primesc pe Isus ca Mântuitor sunt aleși să devină preoți și mesageri, pentru a transmite vestea cea bună a Împărăției care va fi propovăduită la orice făptură. Când această lucrare va fi încheiată, „atunci va veni sfârșitul” (Mat. 24,14). Astăzi, Evanghelia se vestește pretutindeni. Însă adevărul ei nu trebuie doar vestit, ci și trăit.

III. Mijloace speciale de comunicare ale lui Dumnezeu în vremurile moderne

1. Profetii lui Dumnezeu

Unele solii dificile, comunicate profetului Daniel în Vechiul Testament, au fost clarificate de Ioan în cartea Apocalipsei. Aici se arată că marele conflict dintre Dumnezeu și Satana este aproape de sfârșit. Taina aceasta n-a fost descoperită clar în cartea lui Daniel.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost chemată la existență să vestească apropiata revenire a lui Isus pe pământ. Ideile speciale, conținute în Daniel 8 și Apocalipsa 12-14, trebuie să fie proclamate cu putere deosebită. Chiar dacă recunoaște și învață că există oameni răscumpărați din toate bisericile și din toate culturile, Biserica Adventistă susține cu tărie credința exprimată de Ioan vizionarul: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12). Mai mult, Biserica Adventistă crede că Dumnezeu i-a dat un dar special, menționat de apostolul Pavel, și anume darul profetiei (1 Cor. 12,10; 14,1-6). Acest dar trebuie să se afle printre multe alte daruri acordate poporului lui Dumnezeu (vezi 1 Cor. 12 și 14). El este menționat de profetul Ioel (2,28): „După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii”. Biserica Adventistă crede că un astfel de dar „a fost acordat în mod special lui Ellen White, care se referea la ea însăși ca fiind pur și simplu „solul” lui Dumnezeu.

2. Solii ale lui Dumnezeu transmise prin Ellen White

Care era solia lui Dumnezeu comunicată prin Ellen White?

Răspunsul la această întrebare este mai important decât întrebarea dacă cineva are nevoie de aceste scrieri pentru a fi mântuit. Ellen White nu s-a lăudat pe ea însăși. Ea n-a introdus doctrine noi. Împreună cu pionierii adventiști, care au urmat după mișcarea de rededeșteptare a lui William Miller în anii 1840, din Statele Unite, ea a pus accentul pe nevoia de predicare a Evangheliei Împărăției, pe Isus Hristos ca Mântuitor și pe rolul Său ca Mare Preot al nostru în Sanctuarul ceresc. Ca și Ioan Botezătorul, care îi chema pe oameni să se întoarcă la Dumnezeu, căci Împărăția cerurilor este aproape, Ellen White chema la rededeșteptare și reformațiune pentru primirea revărsării finale a Duhului Sfânt. Ea a accentuat nevoia absolută de a iubi pe Isus și cele zece porunci ale Sale, de a ne ridica la înălțimea mesajului pe care îl proclamăm, fiindcă stilul nostru de viață trebuie să corespundă înaltei noastre chemări. Ea a vorbit despre marele conflict dintre bine și rău, subiect pe care în general nu-l abordează teologii și celelalte biserici creștine. Ea se află în perfectă armonie cu învățăturile Sfintei Scripturi. Deși nu ne dă o nouă Biblie, sursa mesajelor ei este aceeași cu a profetilor și apostolilor lui Dumnezeu de pe timpuri. Întrebarea principală care se pune este: A ales-o Dumnezeu pe Ellen White ca sol al Său? Dacă El a ales-o, ce urmează să facem cu mesajele pe care Dumnezeu ni le-a dat prin ea?

3. Mesaje divine – mesager uman

A fost Ellen White infailibilă? Nu. Nici profetii din trecut n-au fost. Dar învățăturile lor de bază au reflectat întotdeauna învățătura lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu n-a fost adus prin voia omului, ci prin voia lui Dumnezeu. Ni se spune că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Tim. 3,16).

Cu alte cuvinte, ceea ce iese din gura lui Dumnezeu este infailibil, deși ceea ce înțeleg profetii s-ar putea uneori să nu fie exact. Când Natan a fost de acord cu David că acesta era omul potrivit să construiască templul din Ierusalim, nu era după planul lui Dumnezeu. Amândoi erau adevărați profeti, dar amândoi au înțeles greșit voia lui Dumnezeu. Totuși, când asemenea greșeli serioase sunt pe punctul de a se face, Dumnezeu îi corectează întotdeauna pe slujitorii Săi, pe profeti. În cele din urmă, templul

n-a fost construit de David, ci de Solomon. Putem fi siguri că Dumnezeu nu lasă niciodată pe profeți să greșească atunci când învățătura lor de bază nu este corectă (vezi 1 Cron. 17).

Scrierile lui Ellen White nu constituie o a doua Biblie. Ea însăși s-a considerat o lumină mai mică, ce ajută la înțelegerea luminii mai mari, care este Sfânta Scriptură (2 Petru 1,19.21). În întreaga ei viață, ea a atras atenția la Biblie.

4. Atenție la profeții falși

De-a lungul istoriei, au existat profeți mincinoși fără număr. Satana a avut întotdeauna proprii purtători de cuvânt, pe care Biblia i-a denunțat ca profeți falși. Și ei comunicau cu supranaturalul. Și ei pretindeau că sunt de la Dumnezeu. Dar scopul lor real era să semene confuzie, predicând solii care nu erau de la Dumnezeu. Și astăzi mai avem profeți falși. Cum îi putem deosebi? Aceasta este o întrebare foarte importantă!

Cea mai bună cale de a-i descoperi pe profeții contrafăcuți este rugăciunea – personală și în grup. Satana și oamenii lui nu se simt bine într-un grup de rugători sinceri. Uneori, dialogul și discuțiile contradictorii pot fi fără folos, dar rugăciunea stăruitoare va conduce la biruința celor încrezători.

Deși trebuie să ne ferim de falșii profeți, trebuie să fim atenți să nu aducem la tăcere niciodată pe cineva care ar putea fi chemat de Dumnezeu. Trebuie să învățăm să cercetăm duhurile. Dumnezeu nu trimite profeți care să acuze pe membri sau biserica de lucruri neadevărate sau de lucruri pe care deja le cunosc mulți. El dorește să curețe prin iubire și să întărească unitatea bisericii prin Duhul Sfânt. Isus n-a venit pe pământ pentru a condamna, ci pentru a

mântui. Cei care își petrec timpul criticând și căutând greșeli în Numele lui Dumnezeu mai bine și-ar petrece timpul rugându-se, mijlocind pentru cei care s-au poticnit sau cerând înțelepciune, pentru a găsi sufletele pierdute care să fie aduse la Hristos.

Ca adventiști, noi trebuie să cultivăm discernământul necesar pentru a recunoaște învățăturile false și pe profeții falși. Dumnezeu este prezent printre noi să comunice, să mângâie, să mustre, să învețe și să întărească. Conform promisiunii, Isus este cu noi și va rămâne cu noi până la sfârșit.

5. O chemare la studiu serios

Dacă studiem în mod corect mijloacele de comunicare ale lui Dumnezeu așa cum sunt descrise în Biblie, vom vedea că Dumnezeu nu Se contrazice. Suntem invitați să ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu (Legea) și la mărturia Sa (profeții). Cei care procedează altfel nu au nici o lumină (vezi Isaia 8,20). Suntem invitați să studiem cu rugăciune și stăruință Biblia și scrierile lui Ellen White și vom afla mesajul lui Dumnezeu pentru astăzi. Dumnezeu a comunicat, comunică și va comunica întotdeauna cu copiii Săi, prin Cuvântul Său și prin Duhul Sfânt.

Este vremea să căutăm pe Dumnezeu cu stăruință, să cerem înțelepciune pentru a deosebi Duhul Său de alte duhuri. Este timpul să ne umilim. Biserica Adventistă nu trebuie să fie compusă din oameni mândri, ci din cei flămânzi și însetați după neprihănire, nevinovați prin sângele lui Isus. Recunoaștem că este mare nevoie de reformă și redeschetare în biserica pe care o iubim. Aceasta cere unitate pentru toți în același Duh. Satana, acuzato-

rul nostru, este foarte mulțumit când reușește să dezbină pe poporul lui Dumnezeu. Când ne rugăm pentru unitate, cei ce nu sunt de partea lui Dumnezeu, care unește întotdeauna, ne vor părăsi, așa cum Iuda a părăsit cercul ucenicilor lui Isus.

Prin profeții din Biblie și scrierile lui Ellen White, Biserica Adventistă dispune de lumină suficientă pentru a merge înainte fără teamă. Nu avem motive să ne temem de viitor, afară de cazul că vom uita drumul minunat pe care Dumnezeu a condus și a învățat biserica în trecut (vezi *Life Sketches*, p. 196). Suntem chemați însă să ne folosim darurile încredințate de Duhul Sfânt pentru zidirea bisericii și pentru gloria lui Dumnezeu. Nu suntem chemați doar să consumăm, ci și să producem.

Concluzie

Ellen White ne amintește că prețul crucii n-a fost mic. Suntem chemați să-L iubim pe Isus cu aceeași dragoste cu care a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe unicul Său Fiu. Această biserică trebuie să răspundă chemării lui Dumnezeu de a rămâne unită în același Duh. Numai astfel vom fi în stare să creștem. Totul se realizează prin har. Noi doar trebuie să răspundem printr-o consacrare deplină.

După cum Dumnezeu a comunicat cu noi, să comunicăm și noi altora dragostea Sa, pentru a-i ajuta să se pregătească să-L întâmpine pe Isus la revenirea Sa. Să ne rugăm pentru înțelepciune, pentru creștere în credință, pentru curaj, pentru uleiul Duhului Sfânt, în vederea încheierii lucrării la care am fost chemați.

*Traducere și adaptare:
Aron Moldovan*

Vieți în

schimbare

Visul meu este să fiu un slujitor al „casei lui Israel”, dar nu am crezut nici odată că voi lucra la ridicarea a două case la propriu, case care au constituit cadoul făcut de niște tineri unor oameni cu adevărat săraci. Dumnezeu a făcut posibil lucrul acesta atunci când m-a convins să accept invitația de a participa la „Proiect România 2003”. Așa s-a intitulat proiectul care a avut loc în comuna Bolintin, situată aproape de București. În perioada 14-18 iulie, 30 de tineri, adventiști și neadventiști, din Scoția, Irlanda și Anglia, cărora li s-au mai adăugat și câțiva tineri români, au slujit semenilor într-un mod minunat.

Proiectul a fost inițiat și condus de pastorul Marcel Ghioaldă, responsabilul lucrării de tineret din cadrul Misiunii Scoția. Am fost găzduiți la Biserica Adventistă din comună, biserică ce a fost inaugurată în ultimul Sabat al proiectului. De aici, zilnic ne împărțeam în două echipe și porneam spre a realiza ceea ce ne-am propus. Au fost construite două case, ambele începute de la temelie. La prima, am reușit să terminăm acoperișul, iar la a doua, am terminat zidăria. Lucrările au rămas să fie continuate de niște oameni angajați din bugetul proiectului.

Beneficiarii caselor au fost aleși cu ajutorul primăriei și prin providența divină, ei fiind neadventiști. Primul este Ion, un tânăr de 28 de ani, rămas singur pe lume, cele câteva rude, și ele sărace, renegându-l. Jumătate din casa părintească a acestuia s-a prăbușit, iar cealaltă jumătate, o cameră, îi servea ca adăpost noaptea.

A doua casă a fost construită pentru Cleopatra, o femeie de 42 de ani, și pentru băiețelul ei de 9 ani, Alexandru. Împreună cu ei stătea și o mătușă, în vârstă de 78 de ani. Casa lor s-a deteriorat, fiind acum o ruină nelocuibilă, iar ei stă-

Mihai Iordan
student,
Institutul Teologic
Adventist

teau într-o magazie lângă vechea casă. Nu aveau curent electric, iar băiețelul își făcea temele la lumina lumânării.

Îmi dau seama că Dumnezeu a făcut prin noi mai mult decât două case; am reușit să schimbăm viețile acestor oameni care, până acum, erau marginalizați; acum s-au văzut ajutați, acceptați și iubiți de niște oameni care nu cunoșteau nici măcar limba lor, așa cum au mărturisit, nu înțelegeau de ce Dumnezeu este atât de bun cu ei, oferindu-le atâtă dragoste, și, fără să le spunem ceva, ne numeau oamenii lui Dumnezeu. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13,35).

Nu era doar o casă, ci era șansa unui viitor și posibilitatea de a trăi mai departe. Pentru micuțul Alexandru, este cu siguranță experiența care i-a marcat copilăria și, de asemenea, ocazia unui viitor mai bun.

Oamenii din comună au reacționat pozitiv și câțiva ne-au ajutat, iar ceilalți ne-au apreciat. Declarația domnului profesor Dumitru Mihai, consilier la primăria comunei, arată că ne-am atins scopul: „Este ceva extraordinar! Nu numai că niște persoane primesc ajutorul necesar, dar învățăm și noi să fim mai buni, mai responsabili. Apreciez

spiritul în care lucrează cei din Biserica Adventistă. Nu e adevărat că ei umblă să-și facă adepți. Am văzut clar că nu condiționează cu nimic gesturile nobile pe care le fac. Așa înțeleg ei să trăiască și, dacă cineva apreciază și socotește că e frumos așa, cu atât mai bine. Eu mă bucur ca oamenii să trăiască în pace, în înțelegere, în respect și cu teamă față de Dumnezeu, care este al tuturor. Cât despre tinerii scoțieni, ce să spun? Am toată admirația! Ce bine ar fi ca tinerii noștri să învețe de la ei!”

Am trăit cu toții făgăduința: „Este mai fericit să dai decât să primești!” (Fapte 20,35 u.p.), când am descoperit cât de minunat lucrează Domnul. Nici unul dintre noi nu a fost lipsit

de această experiență care ne-a schimbat viețile. Fiecare a avut ceva de învățat de la ceilalți. Noi, românii, am putut vedea cum își trăiesc credința tinerii din Occident, iar ei au văzut cum trăim noi principiile biblice. În echipă s-a aflat și președintele Misiunii Adventiste din Scoția, fratele Llew Edwards, prezența acestuia fiind un prilej pentru discuții constructive.

Simplul fapt că am văzut condițiile în care trăiau aceștia ne-a făcut să fim mulțumitori pentru puținul pe care îl avem acasă. Modul în care a fost organizată tabăra (asemănător taberelor TinServ), momentele de închinare și programele din Sabat ne-au ajutat să devenim o familie și să realizăm că avem un drum comun.

În ultima zi, ne-am dat seama că, deși aparent pierduserăm (lăsaserăm serviciul, familia, confortul de acasă), iată că experiența a fost un mare câștig; a fost valabilă făgăduința: „Și orșicine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde, pentru Numele Meu, va primi însutit și va moșteni viața veșnică” (Matei 19,29).

Este minunat să fii unealta prin care Dumnezeu schimbă vieți și să primești schimbarea pe care El ți-a pregătit-o.

Vă dau o poruncă nouă:

Plantați biserici!

În fața președintelui, poșta electronică despăturește ultimele vești de pe cele șase fronturi de luptă, și încă ce luptă! Fiecare dintre cele șase Conferințe își începe raportul cu noul salut: „Vestiți pe Domnul!”

Conferința Bacău raportează în ultimul trimestru înființarea a cincizeci de biserici noi și zece grădinițe. De asemenea, o școală primară se pregătește să intre în viața educațională.

Conferința Banat ridică, în același segment de timp, bucuria de a recolta patruzeci de noi biserici și terminarea unei clinici de sănătate și trei mii de „case de schimb”, adică de grupe mici, veritabile biserici, unde viața cea murdară este schimbată cu una în hainele neprihănirii.

Conferința Oltenia adună din zonele albe treizeci și cinci de biserici noi, iar din orașe, alte douăzeci de noi oaze de pregătire pentru cer. Două școli de meserii sunt aproape gata, iar cele cinci echipe mobile de sănătate au adus despovărare de suferințe în optzeci de localități.

Conferința Transilvania de Sud numără treizeci și opt de explozii ale harului în tot atâtea biserici înființate, iar noua facultate de medicină este pe ultima linie de acreditare.

Puțin mai încolo, Transilvania de Nord cunoaște o rupere de zăgazuri pe care o produce Duhul Sfânt: cincizeci de noi biserici, cu peste cincizeci de membri, se răspândesc ca niște noi constelații, dintre care douăzeci și două numai în Cluj. O facultate de teologie adventistă, prin Universitatea Babeș Bolyai, pune bazele unei noi rampe de lansare pentru misiune.

Conferința Muntenia e ca un uriaș care se trezește. Numai prin Sola Scriptura s-au înființat șaiszeci de noi biserici și o rețea de sănătate la domiciliu, în București. O armată de două sute cincizeci de misionari în zone albe își trăiesc

bucuria plantării de șaptezeci de biserici noi. Trei școli primare și secundare și-au primit acreditarea, iar clinica de sănătate din Măgureni primește sute de cereri pentru tratamente preventive.

„E chiar ceva mai frumos ca trimestrul trecut!” rezumă președintele.

Ce credeți, e doar fantezie?

Nu-i așa că zâmbiți? Pare o reclamă reușită pentru un film științifico-fantastic. Dar noi credem în realitatea profetică! „Și dacă știți că este așa, cine va merge pentru Noi?” auzim un Glas care ne imploră.

Isus Se ridică la cer, în timp ce cuvintele Lui răsună în cea mai mare împuțernică pe care o lasă ca moștenire misionară: Matei 28,19.20 – „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.*” Cui îi spune Mântuitorul aceste cuvinte? În primul rând, celor care s-au certat trei ani și jumătate pentru putere. Celor care au fugit ca potârnicile în momentul prinderii lui Isus. Celor care, după moartea Învățătorului lor, s-au ascuns de frică într-o cameră, trăgând zăvoare sigure după ei. Celor care nici după învierea Mântuitorului n-au priceput pe deplin planul Lui privind lucrarea Împărăției harului, ca bază a Împărăției slavei. Și, deodată, prin puterea schimbării, se trezesc singuri și ard de dorul Celui care a lăsat în inima lor atâtea cuvinte ale vieții veșnice. Ca răspuns la nevoia lor, Se revarsă Duhul Sfânt, luminând fiecare colț întunecat al atâtor nedumeriri. Da, ei înțeleg că doar prin Isus și prin moartea Lui suntem răscumpărați. Că prin învierea Lui suntem aduși la o nouă viață și că în El suntem schimbați din slavă în slavă. Și că fără pocăință nu poate fi deschis

George Uba

director,
Departamentul Școala
de Sabat /Lucrarea
Personală, Conferința
Muntenia

drumul unei noi vieți. Aceasta este predicarea lor și vin trei mii la credință, apoi cinci mii, apoi zeci de mii. Casa împăratului este răscolită de noua învățătură. Imperiul Roman este incendiat de viața lui Isus și vin milioane. Dacă Mântuitorul le-ar fi descris acest scenariu în amănunt, înainte de moartea Lui, ca o proiecție a ceea ce va urma după ce Se va ridica la cer, ucenicii ar fi râs și și-ar fi dat coate. Dar așa s-a întâmplat. Profecția spune că nu se va termina cu o mai mică putere. Ceea ce a însemnat fantezie în introducere va păli în fața realității care va veni în puterea lui Ilie. Iar Ilie îl întreabă încă pe slujitorul său: „Se vede vreun nor de ploaie?”

Profesia de bază a lui Dumnezeu: OMUL

Căutarea celor pierduți este chiar esența a ceea ce este Dumnezeu. El i-a căutat pe Adam și Eva în grădină, pe când ei se ascundeau de Creator și de ei înșiși. Rezolvarea ar fi fost simplă și economică: o altă creațiune. Rebuturile neascultării aruncate în afara existenței. Care ar fi fost motivul practic de a-i mai căuta?

Dumnezeu caută un om să scoată un popor din Egipt. Găsește omul care, deși șovăie, se lasă convins să fie reprezentantul lui EU SUNT în fața faraului. Dar ce popor încapătănat! Câte pretenții și cât de greu se lasă modelat! De parcă noi am fi altfel! Totuși stâlpul de nor și de foc n-a lipsit pentru zilnica și sigura călăuzire. Oare din ce rațiuni a suportat Dumnezeu un astfel de neam rugos și îndărătnic?

Să zicem că cele două cazuri fac parte dintre cei aleși de Dumnezeu să-L reprezinte și căutarea lor ar fi fost motivată. Dar ce-a avut cu Ninive, de a trecut-o pe agenda Lui pentru a o scuti de impozitul păcatului pe care îl prefera ca pe o ofertă vitală? „Te duci, Iona?” îl între-

bă Domnul. Până să se dumească, acceptă porunca, dar se îndoiește de utilitatea misiunii. O ia în sens invers, dar traseul este corectat de un „submarin” care îi arată adevăratul drum. Intră în cetatea sortită pieirii și strigă ce are să pătească, dacă nu se pocăiește, și el crede că nu se va pocăi. Dar cetatea se întoarce și lui Iona îi pare rău că lui Dumnezeu îi pasă de niște oameni care nu știu să deosebească stânga de dreapta. Care să fie motivul pentru care aruncă în joc toate resursele umane, imperfecte și ele, dar chemate să scoată din unghiul morții ceea ce părea irecuperabil omeneste?

Sursa idolatriei și a magiei: Babilonul. Poate ieși ceva bun de-acolo? Și Creatorul intră în dialog chiar cu monarhul, care clocotea de mândrie. Semnează o carte de vizită prin visul profetic pe care i-l dă; intră în scena fierbinte a cuptorului – pe care chiar el, monarhul idolatru, îl încălzește de șapte ori – și mai iscălește încă o dată istoria cu iubirea Lui, mai tare ca focul. Îi mai dă un vis, cu un copac mare și bogat ca un pom de Crăciun, care este tăiat, și, deși i se explică înțelesul, nu înțelege supunerea în fața dragostei lui Dumnezeu. De-abia după ce i se schimbă dieta cu una vegetariană, timp de șapte ani, îi vine mintea la loc și-L descoperă pe adevăratul Suveran, care îi conduce pe oameni asemenea unui păstor. De ce atâta insistență pentru un om care se proslăvea pe sine, în ciuda atâtor confruntări evidente cu adevărata slavă? Vederea celui pierdut îl mișcă pe Dumnezeu și numai natura Lui căutătoare și plină de iubire L-a făcut să concentreze toată activitatea Cerului în gestul de salvare și restaurare a omului. Dumnezeu dorește să ne facă părtași aceleiași naturi, chiar până la sacrificiu, știind că o asemenea investiție nu duce la pierderea vieții, ci, dimpotrivă, la câștigarea vieții celui care se jertfește și, posibil, a celui pentru

care se dăruiește. O altă alegere ar fi ca și a unui măr care, în loc să facă mere, dă fructe de mătrăgună.

A face ucenici în spiritul lui Christos nu este o opțiune, ci este inima misiunii bisericii, este esența a ceea ce înseamnă să fii creștin. „Dacă este cineva care are pasiunea Mea pentru suflete”, ne roagă Isus, „sunăți la 777. Vă rog să Mă înțelegeți: **caut un om!**”

Să ne privim în față

Aprindeți reflectoarele, să ne vedem așa cum suntem!

O primă remarcă: bisericile sunt centrate pe ele însele, în loc de a fi pe misiune. Rezultatul: creștere mică. Suntem atât de interesați de predici și de programele interne ale bisericii, încât izbucnirile misionare sunt niște momente unice, ocazionate de NET-uri, unele seminarii sau programe sugerate de conferințe. Din această cauză, majoritatea membrilor nu manifestă nici o funcție misionară în cursul săptămânii.

Nu puțini slujbași sunt îngrijorați de cât de rar vine pastorul la comunitate, pentru că dependența de pastor este un alt simptom al inactivității.

Deși pare destul de tare afirmația, s-o spunem și pe asta: Biserica pare o relicvă a vremurilor trecute, dacă o comparăm cu mișcarea ei din perioada nou testamentală. Dacă intră cineva în unele biserici adventiste, care nu are idee ce este acela un creștinism în viziune adventistă, nu prea pricepe mare lucru. Adresarea este criptică și plină de simboluri înțelese doar de inițiați: „ploaie târzie”, „îndreptățire atribuită și împărtășită”, „marea strigare”, „economia harului”, „serva Domnului”, „încheierea timpului de har” și altele. În loc să predicăm, avându-l în atenție pe musafir, îl sacrificăm pe altarul vocabularului nostru distinct și sfințit de atâtea repetări, încât nu mai suntem preocupați să găsim echi-

valente pentru a fi înțelese și de cei noi. Nu că ar fi ceva greșit în acest vocabular, ci pur și simplu nu suntem relevanți pentru cei interesați de o închinare sinceră și plină de esență.

Uneori, la amvoanele noastre se aplică tehnica vinovăției atunci când se încearcă chemarea bisericii la misiune. Rezultatul este apatie și respingere. „S-o facă ei, că de-aceia au fost aleși!” se aude o rezolvare a unui „înțelept”.

Abuzul spiritual blochează. „Ceea ce face o biserică înăuntrul ei, fără să existe nici o intenție de a atinge lumea de afară, nu este lucrare misionară.”

Lucrarea nu va înainta dacă proclamarea este făcută de ucenicii lui Hristos tot către ucenicii Lui. Fără o preocupare de bază pentru salvarea celor pierduți, se dezvoltă suspiciune între „sfinți” și se monitorizează reciproc, hrănindu-se dispute și tensiuni de durată, care uzează comunitatea locală și activitatea slujbașilor.

Nu ne cunoaștem nici bucuriile, nici necazurile unii altora. Venim închiși la biserică și plecăm hotărâți să nu ne divulgăm interiorul, ca nu cumva să ne vorbească de rău „frații” și să ne interpreteze viața cum vor ei. În schimb, avem o mască bine croită, cu zâmbete și amabilități de-o secundă. Rugăciunile sunt tăiate după toate regulile, încât biserică să scoată „amin-ul” final.

Statutul de spectator al creștinului a fost ridicat la cel mai înalt grad de imobilism. Stilul medieval al liturghiei a pătruns evident în serviciile noastre culturale, apreciind Sabatul după cum a cântat corul, după cum a fost predica și după cât de clare au fost anunțurile.

De prea mult timp biserică L-a căutat pe Dumnezeu pentru ea însăși, dar planul lui Dumnezeu este ca poporul Lui să existe spre binele celorlalți, altfel ea devine o mlaștină care ține pe loc apa curată a Adevărului mântuitor.

Deși aceasta este imaginea ei actuală, totuși ea rămâne obiectul

cel mai de preț al lui Dumnezeu, asupra căruia Își revarsă toată dragostea Lui. Este imaginea văzută de Balaam și Balac de pe munte, de unde descoperă un popor bine legat și armonios în așezarea lui, dar prin ochii lui Dumnezeu mai erau atâtea trepte de urcat. Aceeași contradicție o găsim și astăzi la biserică lui Dumnezeu. Dar sunt speranțe!

Cândva, miracolul creșterii

„Asupra tuturor acelora care cred, Dumnezeu a pus sarcina ridicării de biserici... loc după loc trebuie să se viziteze, biserică după biserică trebuie să se înalte. În fiecare oraș în care adevărul a fost proclamat, trebuie ridicate biserici. În unele orașe mari, trebuie să existe biserici în diferite zone.” E.G. White, *Evangelism*, p. 19

„Biserica timpurie a elaborat în mod intenționat o strategie de a planta biserici reprezentative din punct de vedere cultural în fiecare grup de oameni.” Dacă de astăzi nu devine o mișcare de plantare de biserici, Biserica Adventistă va înceta să devină o biserică a Marii Trimiteri. Scopul principal al misiunii este creșterea bisericii.

Urmărind metoda apostolului Pavel, se poate concepe o strategie în zece puncte a plantării de biserici. În acest fel, configurăm și conceptul de plantare:

1. Biserica trimitea misionari pentru a planta noi biserici. Nimeni nu se poate trimite pe sine într-o lucrare care nu îi aparține: Fapte 13,1-4; 15,39-40.

2. Plantatorii de biserici intrau în legătură cu cei pe care doreau să-i câștige pe calea abordării după nevoi și pe frecvența culturală specifică: Fapte 13,14-16; 14,1.

3. Plantatorul căuta apoi să comunice Evanghelia celor receptivi: Fapte 13,14-41.

4. Ei făceau mai mult decât să prezinte Evanghelia; cei ce o auziseră erau convertiți la Hristos: Fapte 13,48; 16,14-15. Plantatorii stăpâneau bine

Scripturile și făceau apeluri la inimă pentru decizie. Noii credincioși erau câștigați pentru misiune înainte de a se boteza.

5. Noii credincioși alcătuiau adunări noi: Fapte 13,43.

6. Noii credincioși erau întăriți în credință: Fapte 14,21-22; 15,41.

7. Erau numiți și consacrați lideri în noile biserici: Fapte 14,23.

8. Conducerea era deplin încredințată noilor lideri, iar plantatorii de biserici plecau mai departe: Fapte 14,23; 16,40.

9. Pavel continua să mențină relația cu biserică pe care o întemeiasă, fără să creeze dependență de el: Fapte 15,36; 18,23.

10. Noile biserici erau incluse în rândul celorlalte biserici și își trimiteau reprezentanți la diferite concilii ale bisericii: Fapte 14,26,27; 15,1-4.

Observați că biserică a dezvoltat la început o strategie de creștere în jurul conceptului de facere de ucenici, nu de convertiți dependenți de pastor. Cele mai multe biserici lucrează după modelul dependenței. În Noul Testament nu existau pastori pentru bisericile locale. Ele operau independent de pastorii plătiți, mergând pe ideea că trebuie să se susțină singure prin propriile resurse. Deci lucrătorii ar trebui să fie în grija bisericilor, și nu bisericile în grija lucrătorilor. Nu vi se pare interesant că, în Noul Testament, nu pastorul asigura asistența pastorală? Pasajele din Noul Testament care se ocupă cu asistarea creștinilor sunt adresate tot creștinilor, nu pastorului: „unii altora”, „unii pentru alții”. Fiecare membru trebuia să se îngrijească de celălalt. În viziunea actuală, pastorul trebuie să porceadă la o vizitare totală, dar va putea vreodată să ofere asistență totală? Capacitatea limitată a pastorului de a se raporta la toți membrii, în ideea de satisfacere deplină a nevoilor sufletești și spirituale, este evidentă. Pastorul va admi-

nistra asistența spirituală prin membri, va instrui și va des-
cinde misionar împreună cu o
echipă instruită de el, în vederea
plantării de biserici, și va dez-
volta planuri de misiune pentru
întreaga biserică. Numai în felul
acesta poate fi vorba de o vizita-
re totală.

De la modelul de întreținere,
pastorul este chemat astăzi să
organizeze biserica pe conceptul
preoției universale. Cum se face
asta? Să mai deschidem o taină!

Esența stilului lui Isus

Este greu de conceput ca o
biserică să-și poarte de grijă
singură. „Pastorul de ce mai
este plătit?” se aud voci. Dar,
organizată după stilul Domnului
Hristos, este posibil. Și stilul Lui
este **grupa mică**. Dar parcă am
mai auzit de conceptul acesta!

Încă din Vechiul Testament,
Ietro, socrul lui Moise, i-a dat
ideea de a renunța la prea multa
putere și de a organiza popo-
rul la nivel de grupe mici. Din
cel ce făcea judecata a devenit
cel ce supraveghea judecata.
Grupa mică are capacitatea de
a crea părtășie și de a produ-
ce relații interumane de mare
forță. Acolo, în grupa mică, se
întâmplă încărcarea sufletului
cu o motivație misionară cum
nu o poți face într-o biserică de
două sute de credincioși. Esența
lui Dumnezeu este comuniunea,
ceea ce lipsește astăzi pentru
realizarea asistenței reciproce.
În grupa mică, ce se întâlnește
săptămânal, sunt create toate
condițiile ca biserica să crească
prin activitatea ei reproductivă.
Grupa mică va primi, sub călău-
zirea Duhului, darul vorbirii în
limbi. Sună a erezie, dar e real,
în sensul că cei din grupă învață,
prin interacțiune cu neadvenști-
tii, să se plieze pe nevoile lor și
pe limbajul lor (1 Corinteni 9,20).
Într-o asemenea structură, apro-
pierea, care nu era posibilă în
adunarea mare, este acum posi-
bilă și dispar prejudecățile și dis-
tanța dintre membri. Nemaifiind

tensiuni, pastorul este eliberat
pentru misiune și instruire.
Desigur, acest deziderat nu este
realizabil în totalitate în urmă-
torul trimestru, dar poate fi un
proces care va salva biserica de
la dependență de slujitor și va
folosi calitatea pastorală a mem-
brilor, ca sursă de comuniune
și unitate pentru proslăvirea lui
Dumnezeu, prin creșterea bise-
ricii. Nu ne va mira că un pastor
va putea gestiona cincisprezece,
douăzeci de biserici, nu pentru
că le poate da asistență pastorală
completă, ci pentru că lucrul
acesta îl fac înseși comunități-
le acelui district. În timpul lui
Ellen White, nu existau pastori
care să întrețină bisericile, în
înțelesul de a le fi ca o doică.
Strigătul ei către pastori era să
nu „planeze” asupra bisericilor,
ci să meargă în misiune, lăsând
bisericile în propria lor grijă.
Membrii cu adevărat conver-
tiți și cu pasiunea câștigării de
suflete au un mare depozit sufle-
tesc, care zidesc bisericile prin
păstorirea lor.

Modelul nondependenței va
fi un proiect în timp, manifestat
cu răbdare, tact și grijă de a nu
leza în mod violent viziunea
conservatoare, care nu primește
schimbarea. Decât un model nou
și corect fundamentat biblic, dar
impus prin constrângere, mai
bine o rămânere pe loc, până la
un timp când se dorește înnoirea.

Nu toate aspectele din Noul
Testament se potrivesc cu cerin-
țele acestui timp, dar fundamen-
tele plantării ne-au fost transmise
de biserica primară, prin prin-
cipiile ei care nu se învechesc.
Încearcă cineva? Vestea bună
este că va merge sigur.

Dacă am înțeles bine...

Nu oricine poate planta o
biserică, dar oricine poate face
parte dintr-o grupă mică. O
biserică ce nu mai crește poate
să se revigoreze prin formarea
de echipe de plantare, ce au în
mijloc un evanghelist pregătit să
vorbească în limbile oricărui om

ars de păcat. În special orașele
așteaptă să primească biserici
noi, care să poată atrage grupuri
diferite de oameni, astfel bise-
ricile prezentând o varietate de
stiluri de adresare. În aceste tim-
puri de puternică secularizare,
ceea ce va convinge pe oameni
să vină la Hristos nu este o bună
propagandă religioasă, ci un stil
de viață creștin, de o autentică
trăire, plină de compasiune,
prietenie, sinceritate și atentă la
nevoile celor afectați de păcat.
Dacă nu ne grupăm în nuclele
mici, pentru a mijloci unii pentru
alții și pentru a forma o „clinică”
pentru suflete, cu nici un chip nu
ne vom bucura de rodul muncii
sufletului Lui și nu ne vom putea
înviora inima.

Slujbașii principali ai bisericii
vor prelua treptat angajamen-
tul slujirii din principalele acte
ceremoniale ale pastorului, dez-
legând pastorul pentru misiune
și instruire și primind nu o mai
puțină cinste prin ceea ce va
administra. Vom putea experi-
menta ceea ce Biserica primară
practica? (1 Cor. 1,14.15).

Vine timpul în care membrii
nu vor mai veni la biserică la fel
ca la un spectacol, unde predica
este centrul interesului închină-
rii, ci pentru părtășie, închinare
vie și plănuire, o dată cu jertfa
de mulțumire pentru ceea ce
face Mântuitorul în câmpurile
activității misionare ale fiecărui
ucenic.

O biserică ce nu-și propune
să crească și apoi să planteze
biserici, mai devreme sau mai
târziu, se va stinge.

Dacă am înțeles bine din
accentele profetice, va veni cu
siguranță un timp când preșe-
dintele Uniunii le va spune cole-
gilor de la Conferințe: „Văd că
am intrat în impasul cel mai feri-
cit: nu mai putem număra biseri-
cile care se ridică atât de repede.
Numărați doar clipele până la
revenirea Celui care în curând
ne va planta veșnicia slavei. În
schimb, nu uitați salutul: „Vestiți
pe Domnul!”

Profesie și misiune

Dublă calificare superioară

Pentru unii adventiști, angajarea în interiorul bisericii pare adesea o soluție satisfăcătoare pentru a-și câștiga existența și a participa activ în lucrarea care promovează misiunea bisericii. Însă un număr din ce în ce mai mare de specialiști adventiști își regândesc posturile lor „seculare” ca locuri de deschidere și dăruire, fie chiar în moduri netradiționale. Vă prezentăm o asemenea abordare din partea unui consilier în comunicații.

– Editorii

În după-amiaza în care m-a chemat, din glasul ei lipsea încrederea obișnuită. Era sfârșit de săptămână și așa fi fost fericită să fie vorba doar de cererea vreunui client de rutină, care putea fi onorată ușor și tăiată apoi de pe listă.

Dar, în timp ce vorbea, am înțeles că problema era ceva mai profundă. „Ascult-o, DeLona”, îmi spunea glasul din suflet. „Se află în mijlocul unei lupte spirituale.”

Mă aflu într-unul din sutele de momente hotărâtoare cu care ne confruntăm toți zi de zi. Aveam să răspund îndemnului Duhului sau propriul interes pentru ziua aceea mă va împiedica să ascult, să o ascult cu adevărat pe colega mea, care era atât de tulburată?

Mi-am dat seama că cel mai bun dar pe care i-l puteam oferi era darul prezenței mele – prezența mea completă și atentă în momentul acela. „Lasă-ți deoparte planurile pentru restul zilei; stai la dispoziția ei.” Făcând așa, ea a început să se deschidă înaintea mea. Am înțeles că se afla într-o vale a disperării din cauza unor probleme complexe de ordin personal și a unor sarcini de serviciu.

– Măcar o dată, mi-a spus ea, mi-aș dori ca ziua să nu mai însemne o asemenea luptă.

Cuvintele ei m-au atins cu o nouă forță când am înțeles câte ocazii de a extinde lucrarea „vindecării” în Hristos ne stau la dispoziție zilnic, la serviciu – și de câte ori pierdem aceste ocazii din cauza neatenției noastre spirituale.

Conversația noastră mi-a amintit cât de necesar este să pătrundă lucrarea lui

Hristos în lumea afacerilor și cât de important este ca noi, creștinii, să ne implicăm în această misiune – o misiune la fel de importantă ca orice efort de evanghelizare.

Un alt fel de junglă

Unii dintre noi vor fi chemați ca misionari în alte țări. Însă, pentru alții, câmpul misionar va fi caracterizat de procese, laptop-uri, negocieri și termene-limită – câmpul misionar al societăților. Ceea ce vom găsi în acest câmp misionar al zilelor noastre este o abundență extraordinară de nevoi – nevoi care sunt adesea ascunse sub masca încrederii de sine, atât de apreciate în lumea aceasta galopantă.

Prin contractele noastre de afaceri, avem șansa de a ajunge la oameni care probabil că nu vor intra niciodată într-o biserică. Ni se va cere să renunțăm la prejudecăți și să ne deschidem inima la îndemnurile Duhului Sfânt. Dacă odată

DeLona Lang Bell
Walla Walla,
Washington

Adventist Review,
26 iunie 2003

am văzut într-un client un tânăr vicepreședinte de succes, acum vom vedea o persoană care se luptă în viața sa spirituală. Dacă odată vedeam un tânăr între-prinzător, aparent invincibil, acum vedem un suflet despărțit de o comunitate de credincioși. Lăsându-ne modelați de Duhul Sfânt, ochii noștri se deschid și putem vedea ceea ce vede Isus: o lume în nevoie. Numai așa putem îndeplini adevărata lucrare de veghere a sufletelor și ne putem lăsa conduși de Dumnezeu, astfel încât să oferim speranță.

Exersați prezența lui Dumnezeu când slujba și credința devin una.

Fratele Lawrence, un călugăr umil, este cel care mi-a schimbat viziunea asupra serviciului. El a scris simplu și cu elocvență despre „cum să exersăm prezența lui Dumnezeu” la muncă – oricât de neînsemnată sau, dimpotrivă, distinsă ar fi misiunea noastră. Pentru el, limitele dintre sacru și secular se estompează și, în timp ce îndeplinește cele mai disprețuite munci, învață să le facă în Numele lui Isus.

Fratele Lawrence m-a ajutat să trec de la părerea că munca este un mijloc de a-mi câștiga existența la aceea că munca este un drum spre lucrare. Dacă înainte îmi compartimentam viața în muncă și credință, acum văd convergența dintre cele două. Astăzi văd mai limpede sacralitatea muncii ca mijloc sfânt de a aduce la îndeplinire lucrarea lui Hristos.

Creați un sanctuar la locul de muncă

Dorința omului de a avea un sanctuar spiritual nu este nouă. Totuși este nevoie să primească o nouă formă. Conceptul „sanctuar” poate deveni realitate la locul de muncă al creștinilor, pe măsură ce descoperim noi moduri în care oamenii pot găsi

aici siguranță, corectitudine și împlinire.

În lumea afacerilor, ocaziile sunt coapte. Se caută conducători vizionari, care pot crea locuri de muncă unde li se poartă de grijă angajaților și clienților. Mulți își petrec mai mult timp la serviciu decât cu familia, în timpul săptămânii. Pe tabloul acesta săptămânal al timpului, conducătorul creștin are șansa de a picta experiențe ce redau speranța, clădesc un sens și modelează principii care pot schimba viața celor din jur. Aceasta se poate face creând, în cadrul companiei, practici care asigură corectitudinea și caracterul echitabil. Puteți oferi un cuvânt de speranță unei inimi descurajate. Însă toate aceste activități sunt sfinte, pentru că ele ne oferă șansa de a avea un impact asupra vieții celui alt.

Dacă privim viața lui Isus, vedem că, într-adevăr, acesta este modelul lucrării Sale. Ocupația Sa era un mijloc de a stabili relații cu oamenii la un nivel mai profund, o ușă care îi deschidea drumul spre cei în nevoie.

Impactul acestei abordări a muncii și credinței, cu un scop bine precizat, va atinge atât pe cei care se află în cercul nostru de influență, cât și pe noi înșine. Dacă acceptăm gândul că munca noastră este sfântă, atunci sfințenia va umple viața noastră și a celor din jurul nostru.

Modelul tăcut al muncitorului credincios

M-am bucurat de privilegiul de a mă afla în compania unor oameni de afaceri creștini, care m-au învățat mai multe prin faptele lor tăcute, pline de credincioșie, decât tot ce am citit în jurnalele de afaceri.

Deciziile lor cotidiene și modul înțelept de a rezolva probleme pecuniare, politice și relaționale m-au învățat cum să tră-

iesc într-o lume seculară. M-au învățat cum să ies în evidență, dar să rămân credincioasă; să mă integrez, dar să nu mă abat de la principii. Privindu-i, m-am hotărât pentru totdeauna să-mi pun ținte înalte la muncă și în viață.

Într-o lume a revoluției industriale și a conflictelor, există ceva ce putem face pentru a reda speranța. Putem să ne trăim viața, urmărindu-ne scopul cu integritate, fapt ce se va oglindi la locul de muncă prin standarde mai înalte.

Misiunea mea este aici și acum

În zilele în care sunt ispitită să mă descurajez din cauza atâtor necazuri lipsite de sens și din cauza incapacității mele de a face o schimbare semnificativă, îmi aduc aminte că misiunea mea în clipa de față este cercul meu de influență – clienții, furnizorii, angajații, familia, vecinii. Aici am fost chemată să slujesc – cel puțin pentru azi. Sarcina mea este să fiu disponibilă pentru lucrarea lui Isus, să-mi las deoparte propriile interese și să intru în armonie cu îndemnul meu din sufletul meu.

Procedând astfel, conștientizez prezența Sa. Asemenea unui partener de afaceri tăcut, El îmi face semn să-mi las deoparte planurile și să ascult – să ascult cu adevărat – lupta sufletească a vreunui angajat. Să ofer un cuvânt de încurajare unui client grăbit, obosit și cu sufletul pus-tiu. Să rostesc vorbe care vindecă și inspiră, în loc să distrugă. Să fiu generos cu cei în nevoie.

Pășind în ziua ta de lucru – indiferent de profesia pe care o ai – cu inima consacrată și liniștită, Dumnezeu îți va oferi ocazii să alini suferința oamenilor. Uneori vei vedea rezultatele, alteori nu. Însă ocazii vor exista întotdeauna, dacă faci liniște ca să le primești.

Traducere: Oana Pascu

Avem nevoie de PASTORI?

Avem nevoie de pastori dăruți

Este interesant că slujbele enumerate în acest loc se prezintă ca o serie de daruri pe care Hristos le-a distribuit bisericii Sale. Acest fapt ne determină să acceptăm ideea că oamenii pe care Dumnezeu îi trimite în lucrarea Sa trebuie să fie priviți ca un dar divin. Acest lucru nu presupune că ei sunt oameni de o altă natură decât ceilalți, dar nici nu poate fi evitată asocieria pastorației cu dăruirea.

Pastorația este, în primul rând, o chemare și o înzestrare de la Dumnezeu. El creează condițiile în care un pastor se poate forma, ca mentalitate, stil de viață și comportament specific acestei chemări. Dumnezeu așază în mintea și inima slujitorilor Săi, încă înainte de a deveni persoane publice, chemarea Sa la această lucrare. Uneori, îndemnul acestei chemări lăuntrice este înțeles într-o manieră foarte lentă, astfel că tinerii acceptă această chemare abia după ce au încercat deja alte variante profesionale.

Cea mai mare atenție pe care o are Dumnezeu în această perioadă de formare este dezvoltarea caracterului și a aptitudinilor necesare acestui tip de slujire. Se modelează un mod specific de a fi. Până și gesturile și mișcarea trupului poartă amprenta acestei vocații în curs de descoperire. Unii pot fi distinși după mersul lor pe stradă, după vorbire sau după elemente mai complexe, care îi fac să semene a pastor.

În al doilea rând, pastorația este o ocazie de dăruire de sine. Devotamentul personal și hotărârea de a asculta de Dumnezeu și a sluji în mod mântuitor

Dacă cel mai important lucru este că avem în ceruri un Mare Preot și dacă preoția Noului Testament aparține tuturor credincioșilor, de ce mai avem nevoie de pastori?

Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos (Efeseni 4,11-15).

Potrivit acestei declarații din Scripturi, Dumnezeu dorește să ofere o conducere eficientă bisericii Sale. Pe această cale, El intenționează să determine o creștere dinamică și o desăvârșire autentică. Pastorii figurează în mod clar pe această listă a conducătorilor rânduiți de sus. Pe de altă parte, lucrarea lor specifică se regăsește în fiecare dintre celelalte daruri de conducere pe care Hristos le-a împărțit bisericii Sale.

Ion Buciuman
secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

pe semeni trebuie afirmate și reafirmate în diverse ocazii. Pe această cale, darul lui Dumnezeu, care este aproape confirmat prin punerea mâinilor, se arată din ce în ce mai vizibil. Curând, el va atrage atenția celor din jur și în mod special bisericii. Rezultatul este de obicei adresarea oficială a chemării la slujire și punere deoparte.

În privința chemării, pot apărea situații de confuzie, când simțăminte personale, subiective, sunt luate drept dovezi interne de chemare divină. Cel în cauză simte o dorință puternică și se simte atras spre lucrare, dar îi lipsește vocația autentică în acest domeniu. El dorește mult să fie cuprins în corpul pastoral, considerând această apartenență ca pe un înalt privilegiu la care se simte chemat. Mecanismul trăirilor personale este mult mai complex pentru a putea fi analizat în acest spațiu al demersului nostru, dar stări sufletești foarte asemănătoare pot apărea din surse cu totul diferite, cu finalitate la fel de diferită.

O altă anomalie cu care ne putem confrunta în acest domeniu al slujirii este pierderea chemării. Un slujitor al lui Dumnezeu chemat în mod autentic poate să-și piardă treptat sau destul de abrupt acest dar primit. Neglijența întreținerii și întârzierea creșterii personale, precum și accidente și căderi morale pot conduce la o asemenea tragedie personală. Cazul împăratului Saul poate fi citat ca exemplu clasic de decădere din poziția de „chemat”.

Dedicarea personală este menită să confirme și să reconfirme chemarea cuiva la slujire pastorală. Lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile acordate, dar Fața sfântă Îi este întristată ori de câte ori darurile Sale sunt neglijate sau călcate în picioare.

Chemarea cuiva la slujire produce urmări și asupra altora în afară de cel în cauză. În al treilea rând, pastorația este o chestiune de consacrare și dăruire a întregii familii a pastorului. Uneori părinții, alteori frații, dar întotdeauna soția și copiii pastorului sunt dăruiați acestei lucrări. În anumite condiții, ei sunt chiar sacrificați pentru această lucrare. Nu este cazul acum să deschidem o discuție pe această temă, dar subiectul merită luat în considerație.

Pastorația este ocazia permanentă a jertfirii de sine și de reafirmare a consacrării pentru lucrarea cu sufletele. Sensibilitatea și fermitatea principială, atașamentul față de oameni și corectitudinea imparțială sunt calități personale, necesare aducerii la îndeplinire în bune condiții a acestei chemări. Roadele Duhului și darurile Duhului au nevoie să lucreze împreună în acest teritoriu sfânt al slujirii.

Avem nevoie de pastori care să-L cunoască pe Dumnezeu și care să determine creșterea bisericii

Pasajul din Efeseni este foarte clar în ce privește finalitatea lucrării de slujire. Aceasta este cunoașterea de Dumnezeu și creșterea bisericii Sale. Fiind cei mai importanți slujbași ai bisericii, pastorii conduc serviciile divine în așa fel, încât să faciliteze o autentică întâlnire a închinătorilor cu Dumnezeu. Pentru acest lucru, nu sunt suficiente studiile teologice de cea mai bună calitate. Devoțiunea personală este cea mai bună calificare în domeniu.

Înălțimea staturii plinătății lui Hristos este o provocare teribilă pentru fiecare pastor care privește cu seriozitate la esența chemării sale. Mijloacele prin care el ajută biserica la această experiență de creștere a calității vieții

de credință trebuie să depășească evident seria de critici și muștrări adresate bisericii de la amvon, pentru starea ei laodiceană și păcatele ei favorite și specifice. Ca profeții de pe vremuri, ei trebuie să mustre păcatul, dar, tot ca ei, pastorii au de adus și readus Evanghelia veșnică membrilor și oricărei făpturi.

Planurile de păstorie trebuie să acopere în mod convenabil domeniul păstrării în bune condiții a sufletelor credincioșilor din staul, dar trebuie să se dedice și căutării oii pierdute în locuri sălbatice și pustii. Această lucrare nu este în exclusivitate așezată doar pe umerii săi. Pastorul este înconjurat de o mulțime de ajutoare prețioase, de frați și surori cu care el își împărtășește bucuriile și tristețile lucrării. Misiunea sa este să-i încurajeze, să-i instruiască și să-i susțină, în timp ce aceștia iau parte la aceeași lucrare la care el este chemat în mod explicit.

Răspunsul nostru la întrebarea dacă mai avem nevoie de pastori ca oameni puși deoparte, în timp ce chemarea preoției Noului Testament se adresează tuturor credincioșilor, este afirmativ. Da, avem nevoie de pastori. Poporul simte intervenția divină în biserică atunci când un conducător consacrat stă în frunte și transmite viziunea lucrării și curajul sfânt al călăuzirii lui Dumnezeu. Lumea dorește să-i asculte pe purtătorii de cuvânt ai bisericii și biserica vrea să audă glasul lui Dumnezeu din gura slujitorilor Săi.

Pentru motivele arătate mai sus și pentru multe altele, avem nevoie încă de oameni consacrați, care să fie puși deoparte pentru lucrarea sfântă. Vom continua să-i alegem dintre noi. Le vom acorda instruirea necesară. Le vom încredința răspunderea și le vom acorda sprijinul. Ne vom ruga pentru ei, în timp ce ei aleargă în căile Domnului.

Stephen Smith și

o mărturie necitită

MÎn 1851, pe la sfârșitul lui octombrie, 75 de credincioși adventiști, unii chiar din afara statului New Hampshire, s-au adunat la biserica din Washington. Trecuseră doar câțiva ani de la marea dezamăgire din 1844, iar cei care nu-și pierduseră credința în revenirea lui Isus se strânseseră acum, ca să întemeieze ferm biserica. Unii dintre cei care fuseseră adânc dezamăgiți îi criticau pe lideri, în special pe James și Ellen White. Printre ei se afla și fratele Stephen Smith. Acesta încerca să-i descurajeze pe conducători prin cuvinte otrăvite și critici tăioase.

În timpul întrunirii din 1851, Ellen White, care se afla acolo împreună cu soțul ei, a primit o viziune despre starea spirituală a membrilor bisericii din Washington. Ea a spus ce a văzut în cadrul următoarei întâlniri și toți cei prezenți au primit aceste lucruri ca pe un mesaj ceresc, luând hotărârea de a-i asculta sfatul. Toți au întâmpinat cu bucurie solia, în afară de doi membri. Unul dintre aceștia era Stephen Smith. El s-a opus mărturiei cu atâta înverșunare, încât, în cele din urmă, adunarea a trebuit să-l excludă.

Însă Stephen Smith chiar își dorea să aparțină bisericii, așa că, anul următor, a fost reprimat după ce și-a mărturisit aparenta convertire. Din nefericire, nu a durat mult. El s-a alăturat unei noi mișcări de opoziție și a susținut orice încercare de a identifica o dată pentru revenirea lui Hristos. El și-a consumat toată energia pentru a-i sprijini pe dușmanii tinerei biserici adventiste.

Însă Dumnezeu îl iubea pe Stephen Smith și El Și-a manifestat dragostea, îndemnându-l prin Ellen White să se întoarcă din rătăcirea sa. Cu rugăciune și răbdare plină de considerație, Ellen

White a scris viziunea pe care a primit-o în casa ei din Battle Creek, Michigan, și i-a trimis fratelui Smith acest mesaj într-o scrisoare.

Săptămâna următoare, Smith s-a dus la poștă să-și ridice corespondența. Primise un plic gros cu o scrisoare lungă, semnată de d-na White, purtând adresa acesteia pe colțul din stânga, sus. În momentul acela s-a înroșit de supărare.

„Așa, acum se ține de scris mărturii”, a bombănit el, sfidând cu privirea scrisoarea nedorită. „Nu o voi citi!” Îndesând plicul nedesfăcut în buzunarul hainei, a pornit grăbit spre casă. O dată ajuns, a ochit într-un colț al camerei un cufăr mare. S-a gândit imediat la scrisoare. A ridicat atent capacul, a strecurat scrisoarea sub straturile dinăuntru, apoi a închis cufărul și și-a văzut de treburi.

Oamenii care îl cunoșteau spuneau că avea limba cea mai ascuțită, mai săgetătoare și mai otrăvită dintre toți vecinii. Nu numai soții White erau victimele criticilor lui Stephen Smith. Adesea chiar soția și copiii săi erau ținta remarcilor sale ascuțite și tăioase. Anii următori, care ar fi

Adaptare din *The Spirit of Prophecy Emphasis Stories*, vol. 2, p. 168-170

trebuit să fie cei mai buni și mai fericți din viața sa, au fost plini de mânie și nemulțumire. Au trecut douăzeci și șapte de ani. În 1884 avea deja părul cărunt. Amărăciunea săpase urme adânci pe chipul său. Spatele îi era încovoiat sub povara anilor.

Într-o zi, Stephen Smith s-a așezat lângă măsuta din salon și a început să citească un număr din *Review and Herald*. Soția sa rămăsese adventistă și îi învățase și pe copii să fie credincioși. Ea era cea care plătitise în continuare abonamentul la *Review*. Deschizând revista, privirea lui Stephen s-a oprit asupra unui articol semnat de Ellen White. L-a citit în grabă. Apoi a lăsat încet revista deoparte. „Acesta este adevărul”, a recunoscut Stephen în sinea lui.

Numărul din săptămâna următoare cuprindea un alt articol al lui Ellen White. L-a citit și pe acesta și a trebuit să recunoască din nou: „Acesta este adevărul lui Dumnezeu”. De atunci înainte a început să urmărească și să citească săptămânal articolele semnate de sora White. Soția și copiii săi au observat că se petrece o schimbare cu el. Cuvintele sale erau mai blânde, iar comentariile, mai puțin sarcastice. A început să-și dorească să-i revadă pe James și Ellen White, însă James murise de patru ani, iar Ellen locuia acum în Michigan.

Vara următoare, în 1885, Eugene Farnsworth s-a întors în orașul său natal, Washington, din New Hampshire, pentru a ține niște întruniri de „redeșteptare”. Vestea aceasta a ajuns până la Stephen Smith, care locuia pe atunci în Unity, la 19 km spre nord. Și-a amintit de vremea când îl cunoscuse pe Eugene și a dorit să-l audă predicând. Așa că, într-o sâmbătă dimineață, bătrânul Smith a plecat spre sud, ca să asculte predică prezbiterului Farnsworth.

Subiectul din dimineața aceea a fost „Mișcarea adventistă de ziua a șaptea”. În clipa când prezbiterul Farnsworth și-a încheiat cuvântarea, bătrânul Stephen Smith s-a ridicat cu greutate și a cerut să vorbească. Eugene a ezitat să-i dea cuvântul. Nu era sigur că era bine să-i îngăduie acestui om acru și critic să umbrească serviciul divin.

Stephen a vorbit. „Nu vă temeți de mine, fraților”, a spus el. „Nu am venit să critic. M-am lăsat de acest obicei. De-a lungul anilor, am aderat la multe grupări de opoziție și acum văd că nu au dus nicăieri. Orice om onest poate vedea că Dumnezeu conduce mișcarea adventă și este împotriva noastră, a împotrivilor ei. Doresc să fiu membru în această biserică și frate de suflăt cu oamenii din ea.”

După ce s-a întors acasă, Stephen Smith și-a analizat viața pe care o trăise. În joia din săptămâna următoare, Smith și-a amintit de scrisoarea ascunsă în cufăr. Pentru prima oară în 28 de ani și-a dorit să știe ce scrie în ea.

A durat ceva timp până a găsit cheia, dar a reușit să deschidă cufărul și a căutat cu mâna prin el. Dintr-o dată a simțit ceva. Plicul îngălbenit era acolo, încă sigilat, așa cum îl lăsase. L-a deschis, a scos foile împăturite și s-a așezat să citească.

În scrisoarea aceea a descoperit un tablou exact și deslușit al vieții sale, așa cum a fost ea, căci nu se întorsese din căile sale la Dumnezeu. Cu profund regret a înțeles cât de diferit ar fi putut arăta viața sa, dacă ar fi citit și acceptat mai devreme această mărturie.

Sabatul următor, Stephen Smith s-a întors la biserica din

Washington. De îndată ce s-a încheiat predica, s-a ridicat să le spună prezbiterului Farnsworth și adunării întregi despre scrisoarea sigilată. „Fiecare cuvânt din mărturia aceea este adevărat”, a declarat el. „Acum știu că toate mărturiile lui Ellen White sunt adevărate. Dacă aș fi urmat mărturia pe care mi-a trimis-o, viața mea ar fi fost cu totul alta. Aș fi fost scutit de multe necazuri. În schimb, eu i-am respins scrierile ca și cum ar fi fost nălucirile unei bătrâne. Acum sunt prea în vârstă ca să mai repar răul pe care l-am făcut, prea slăbit ca să mă pot deplasa până la adunările mari, dar vreau să le spun fraților noștri de peste tot că încă un rebel a capitulat.”

După întoarcerea sa, Stephen Smith nu a mai trăit mulți ani, însă a crezut până în ultima clipă în mesajul advent.

Deși nu am primit nici o scrisoare cu vreo mărturie scrisă de Ellen White special pentru noi, avem totuși la dispoziție cărțile prețioase pe care le-a scris ea spre ajutorul nostru. Binecuvântările și avantajele oferite de scrierile sale se revarsă numai asupra acelor care le citesc și le urmează.

Traducere: Oana Pascu

Școala Generală „Mihai Ionescu” – un vis, o chemare, o provocare

În anul 1999, a prins contur realizarea unui vis mai vechi cu privire la funcționarea, în cadrul Bisericii Adventiste, a unei școli generale, care să completeze linia segmentelor educaționale a copiilor și tinerilor noștri. La început, a fost o clasă, apoi, cu trecerea fiecărui an, s-a mai adăugat câte una și bucuria a crescut pe măsura experiențelor și satisfacțiilor ce veneau privind la copiii care arătau nivelul calitativ ridicat al pregătirii lor.

Cea mai mare parte a anexelor comunității Labirint a fost pusă la dispoziția școlii, dar, pe măsură ce numărul elevilor creștea, spațiul devenea tot mai neîncăpător pentru desfășurarea în condiții optime a procesului de învățământ. Căutările insistente pentru amenajarea unui loc și a unui spațiu adecvat au devenit din ce în ce mai febrile, dar eșecurile

succesive au păstrat o umbră de amărăciune în inimile pline de dorința soluționării acestei probleme.

Anul acesta a fost preluată o clădire mai veche, în vederea transformării și amenajării ei, pentru a deveni școala mult

dorită de către părinți și copii. Lucrările sunt în curs și se fac eforturi pentru finalizarea lor grabnică.

Puteți susține acest proiect major, rugându-vă și contribuind la colecta programată pentru primul Sabat al lunii octombrie.

Întâlnirea anuală a Asociației Pastorilor Pensionari din România

În zilele de 29-31 august 2003, s-au ținut la Brașov – Stupini lucrările conferinței anuale a Asociației Pastorilor Pensionari din România.

Întâlnirea din acest an s-a bucurat de prezența fratelui Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii (vineri seara), și a fraților Teodor Huțanu și Ioan Câmpian, secretarul și trezorerul Uniunii (sâmbătă).

Lucrările conferinței s-au desfășurat sub semnul unei profunde cercetări și analize atât a situației existente astăzi în biserica noastră, cât și, în mod deosebit, a obligativității ce ne

revine de a fi elemente sfințite, pe care Duhul Sfânt să le poată folosi pentru aducerea la îndeplinire a lucrării de trezire a bisericii, a reînviării de la fața lui Dumnezeu, în vederea ploii târzii și a încheierii lucrării.

Toți cei prezenți și-au reconsecrat viața pe altarul slujirii și al unei viețuiri în temere de Dumnezeu.

Timpurile pe care le trăim, starea actuală a bisericii și Dumnezeu așteaptă de la noi toți ca în viața și slujirea noastră să reflectăm, în mod desăvârșit, caracterul Domnului Hristos și să-L înălțăm pe Mântuitorul

nostru înaintea oamenilor prin ceea ce suntem și facem.

Frații pastori pensionari și familiile lor cheamă pe toți conlucrătorii lor mai tineri la o credincioasă și conștiincioasă slujire, la trăirea unei vieți sfințite de prezența Domnului Hristos care trebuie să fie în fiecare dintre noi „nădejdea slavei”.

Pentru următorii doi ani, cei prezenți au ales noua conducere a Asociației Pastorilor Pensionari din România în persoana fraților: Bălan Constantin, președinte; Toma Cornel, secretar; Voinea Gabriel, trezorer; I. Gyeresi și A.

L A O D I H N Ă

Luiŝe Ruŝu

În 1963, pe 12 decembrie, venea, ca întâi născută în familia Ionel și Lidia Tănăsoaia, o fetiță care a produs multă bucurie. Creștea frumos, fiind centrul atenției părinților, de mică arătând că va izbândi în viață. Termină cursurile școlii generale ca premiantă și reușește la Liceul Sanitar. În această perioadă a luat prima hotărâre majoră pentru viața ei. Pe 2 octombrie 1982 primește botezul în Biserica Adventistă din Rm. Vâlcea, fiind botezată de pastorul Toma Gheorghe.

Fiind înzestrată cu un ascuțit simț al dreptății ce conviețuia perfect cu toleranța și iubirea de oameni, personalitatea Isei avea să capete împlinire pe drumul studierii și aplicării legilor – adică Dreptul. În perioada studenției, drumul ei se va întâlni cu cel al unui tânăr deosebit, student la Seminarul Adventist, pe nume Valentin Ruŝu.

Ca soție de pastor, era dedicată, sociabilă și răspundea oricăror solicitări, ajutându-și semenii. O boală necruțătoare a întrerupt acest curs frumos al unei vieți dedicate în slujirea semenilor și a lui Dumnezeu. După o suferință prelungită, se stinge din viață în brațele tatălui ei, pe data de 10 august 2003, la câteva zile de la împlinirea a doisprezece ani de la căsătorie.

A fost condusă la locul de odihnă temporară marți, 12 august 2003, de cei care au iubit-o și prețuit-o, de colegi, prieteni și membri ai bisericilor unde a slujit.

Viorel Tătar

S-a născut în anul 1934, pe data de 5 aprilie, în localitatea Jabeșița, jud. Mureș, fiind ultimul născut dintre cei cinci copii în familia Teodor și Saveta Tătar.

Atunci când ajunge la majorat, ia cea mai importantă decizie a vieții sale, făcând legământul cu Dumnezeu prin botez, pe 13 septembrie 1952. Acest eveniment fericit i-a influențat întreaga viață și cu adevărat se poate afirma că cel mai bun prieten pe care l-a avut a fost Isus.

În 1958, pe 7 noiembrie, se căsătorește cu Lidia, având un cămin în care a existat permanent o atmosferă caldă și plăcută. Au fost binecuvântați cu două fete: Aurora și Luminița. Este cunoscut ca vecin și consătean liniștit, un creștin autentic, care a slujit pe Dumnezeu și pe semenii săi cu multă dăruire. În perioada anilor 1967-1999, cu mici intermitențe, slujește ca prezbiter în comunitatea Jabeșița.

Încet, încet, pe nesimțite, o boală necruțătoare pune stăpânire pe corpul său. Încheie călătoria pe acest pământ, după ce își încredințează viața în mâinile Mântuitorului, cu speranța întâlnirii cu cei dragi la revenirea lui Isus.

Ilie Colțuneac s-a născut la Solca, jud. Suceava, în 1931. A primit în tinerețe credința adventistă, la Arad, unde se afla datorită situației politice din țară. La întoarcerea în localitatea natală, înființează și conduce grupa de credincioși adventiști.

Prin căsătoria cu Baci Dorica, se mută la Botoșani și activează neobosit în biserică, la început ca prim-diacon, iar ulterior, timp îndelungat, prezbiter. Ultimii zece ani îi dedică extinderii misiunii și lucrează ca prezbiter al bisericii din Bucecea. Și-a dedicat viața slujirii lui Dumnezeu și semenilor, predicând, lucrând și făcând bine nevoiașilor.

În după-amiaza Sabatului din 15 februarie 2003, la finalul predicii, a cerut scuze comunității că

nu mai poate continua, întrucât nu se simte bine. Pe brațele fraților care l-au iubit și respectat, a adormit în Domnul, având întâipărită pe fața sa pacea pe care o oferă prezența lui Isus.

Iordache Lazăr a adormit în Domnul în dimineața zilei de vineri, 22 august 2003, cu puțin înainte de a împlini 79 de ani. Născut pe 29 decembrie 1924, începe să cunoască adevărul biblic în toamna vieții sale, alăturându-se Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea prin încheierea legământului cu Hristos la 2 aprilie 1982, coborând în apa botezului împreună cu soția sa, Iolanda, în comunitatea Grant.

Cea mai mare parte a vieții dedicate lui Hristos și-a petrecut-o în comunitatea Maranatha-București, fiind unul dintre membrii fondatori, dar slujind și ca prim-diacon și prezbiter. A fost cunoscut în comunitate ca un adevărat părinte spiritual de mulți tineri și nu numai, având pentru fiecare un sfat și un cuvânt de încurajare, fiind pentru mulți un sfătuitor și un mesager al lui Hristos, semănând cu râvnă și dăruire Cuvântul lui Dumnezeu pe oriunde a mers.

Iulia Dănăiață

Pășește în viață la 13 ianuarie 1939, dar adevărata naștere are loc la vârsta de 14 ani, în Biserica A.Z.Ș. din Curtișoara, județul Olt. La 13 ianuarie 1962, își unește mâinile cu Dănăiață Stelică pentru tot restul vieții. A fost o „mamă în Israel”, care și-a demonstrat credința prin ospitalitatea și dorința de bine față de cei în suferință, slujind pe Dumnezeu și biserica Sa.

Decedează la 17 iunie 2003, lăsând celor rămași speranța reîntâlnirii.

Calitatea vieții în

biserica locală

8

Adrian Bocăneanu

Întrebări la început de toamnă

Mai ales când au pe mână lucruri vechi, copiilor le trec prin minte lucruri ciudate. Găsind un gramofon care stătuse zeci de ani prin podul bunicilor, băieții au luat unul dintre discurile vechi și groase de ebonită, au făcut un alt orificiu, alături de cel cu care discul vine de la fabrică, și l-au așezat pe platou. Rezultatul? Foșnături, şuierături, acorduri și scurte fragmente muzicale, îmbinate la întâmplare – o cacofonie insuportabilă. Deși maltratată în acest fel, același disc, centrat corect și așezat pe platou, îți îngăduia să reascuți pe un maestru al deceniilor de demult, interpretând piese simfonice binecunoscute.

Viața centrată corect

Prin creațiune, Dumnezeu a stabilit centrul corect pentru viața noastră. Astfel, putem să fim o sursă de armonie și iubire. Totuși uneori ne dăm seama că nu răspândim decât zgomote bizare, melodii stridente, sunete întrerupte. Remediu? Viața trebuie să-și regăsească centrul – pe Domnul Hristos. El însuși a trăit o viață desăvârșită, pentru că a fost loial rostului misiunii Sale: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12,2).

Biserica centrată corect

Apostolul Petru îndeamnă biserica să-L urmeze pe Întemeietorul ei: „Astfel dar, fiindcă Hristos a pătimat în trup, înarmați-vă și voi cu același fel

de gândire” (1 Petru 4,1). Tot ceea ce se face în biserică are o direcție precisă: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin” (vers. 10.11).

Articolul 11 din Declarația de credință a bisericii noastre afirmă: „Biserica este comunitatea credincioșilor care cred și mărturisesc pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor... Noi ne adunăm laolaltă pentru închinare, pentru părtășie, pentru instruire din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru celebrarea Cinei Domnului, pentru slujirea întregii omeniri și pentru proclamarea Evangheliei în toată lumea”. Iar articolul 12 continuă: „Biserica universală este compusă din toți cei care cred cu adevărat în Hristos. Dar, în ultimele zile ale istoriei planetei, când apostazia devine generală, Dumnezeu cheamă deoparte o rămășiță care ține poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Ea anunță sosirea ceasului judecării, proclamă mântuirea prin Hristos și vestește apropierea celei de-a doua veniri a Lui. Această proclamare este simbolizată de cei trei îngeri din Apocalipsa 14... Fiecare credincios este chemat să dea mărturie personală în această lucrare mondială”. (*Manualul Bisericii*, ediția 2002, pag. 18).

Domnul Hristos este singurul centru legitim al vieții bisericii,

iar misiunea Sa salvatoare indică spre centrul tuturor activităților ei. „Biserica lui Hristos este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor.” (*Calea către Hristos*, ed. 2002, p. 60).

La acest început al activităților de toamnă în bisericile noastre, să ne examinăm, cu rugăciune și călăuzirea Duhului Sfânt, propria viață și viața bisericii din care facem parte. Cine se află în centru? În căutarea răspunsului, nu este nevoie să privim în gol și să ne luăm după emoții. Putem să examinăm parametrii observabili: Care este locul rugăciunii în viața personală și în biserică? Cât spațiu ocupă misiunea în discuțiile noastre și pe agenda comitetelor noastre? În ce fel preocuparea pentru mântuirea oamenilor determină programul activităților de Sabat și de peste săptămână în biserică? Care este ținta misionară a bisericii din care fac parte? Ce lucruri noi inițiem, în această toamnă, pentru a atinge acest obiectiv?

„Semănat un miliard” așteaptă angajamentul fără reținere al fiecăruia dintre noi, al pastorilor, al bisericilor și al conducerii lucrării. Să punem centrul la locul lui.

30.000
lei

Adventismul în România

Adventismul de ziua a șaptea s-a născut în mijlocul unei dezamăgiri și a rămas pentru totdeauna marcat de ea. Biografiile celor mai mulți dintre începătorii săi sunt o sumă de slăbiciune, privațiuni, boală, sărăcie, muncă peste puteri. Adresat în special celor tineri, acest rezumat al istoriei adventismului pe teritoriul actual al României poate fi de folos oricui, dar în special deținătorilor.

55.000
lei

Mi-ar plăcea să o întreb pe Ellen White

O carte pentru adolescenții și copiii care au întrebări legate de viața și scrierile lui Ellen White, cu răspunsuri extrase din scrierile dânsiei. Cu ilustrații.

CARD

30.000
lei

Renașterea statului Israel

Steve Wohlberg

Renașterea statului Israel – bomba care aruncă în aer falsele teorii cu privire la Israel! Așa se dorește această carte – o bombă atomică, lăsată să cadă asupra ideilor profetice ale majorității creștinilor din lume. Totuși, mesajul ei le-ar putea salva viața.

Evreu din Los Angeles, SUA, Steve Wohlberg a condus mulți ani seminarii de profeție biblică *Amazing Facts* în Rusia, Canada, Noua Zeelandă, Pakistan și în orașe de pretutindeni din America. El a călătorit și în Israel, și în multe țări din Europa.

50.000
lei

Evenimentele ultimelor zile

Ellen White

„În Europa am găsit oameni hotărâți... Într-o ocazie, când am acceptat invitația de a vorbi unui larg auditoriu despre temperanță, oamenii de acolo mi-au făcut onoarea de a învâli amvonul cu steagul american. Cuvintele mele au fost primite cu cel mai profund interes și, la sfârșitul vorbirii, mi s-a mulțumit din inimă. N-am avut niciodată parte de vreun cuvânt de dezaprobare, în toată lucrarea mea referitoare la temperanță.”

80.000
lei

Răspunsuri la acuzațiile aduse lui Ellen White

Aron Moldovan

Pastorul Aron Moldovan, care, în îndelungata sa activitate în biserică, înmănunchează experiențe bogate în pastorație, conducere departamentală și administrativă, redacție și educație, a fost solicitat să scrie această carte. În ea se reflectă atât modul riguros în care înaintașii noștri s-au deprins să apere doctrina bisericii, cât și argumentarea mai suplă și mai nuanțată a acelorași subiecte de către generația prezentă.